UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alberta, Canada
Phone: 422-5708
RETURN REQUESTED
Річна передплата в Канаді — $4.00
Окреме число: 10 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

27 ЛИПНЯ, 1967
Число No. 30
тижневик "УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
Рік XXXIX Vol. XXXIX
JULY 27, 1967

ПАН-АМЕРИКАНСЬКІ ІГРИЩА У ВІННІПЕЗІ
Атлети 28 держав беруть участь у змаганнях

В неділю, о 2 годині після полудня, у Вінніпеґу відкрито Пан-американські спортові ігрища, в яких взяли участь дружини 28 американських держав. Усіх атлетів приїхало 2,400.

Відкриття відбулося на новозбудованому стадіоні, на зразок відкриття олімпійських ігрищ. Відкрив ігрища князь Филип, який приїхав з Лондону на цю оказію.

Церемонія відкриття тривала годину. Першої пів години ішов зливний дощ і змочив атлетів і публіку. Князь Филип, перед яким перейшли почесним походом усі спортові дружини, стояв з відкритою головою й без парасолі. Поруч сидів прем'єр Пірсон, теж без парасолі. Температура стояла на 62 ступнях, після тижня горяча, що незмінно стояла на 90 ступнях.

Присягу в імені всіх атлетів зложив пливак Сенді Джілкріст з Ошен Фалс у Бр. Колюмбії. Атлети, на зміну, принесли вогонь з віддалі 400 миль і запалили його над стадіоном.

Пан-американські спортові змагання відбуваються що-чотири роки. Вінніпеґ старався дев'ять років, щоб ігрища відбулися в нього. Велика заслуга в тому є мейора Ст. Дзюби.

Великі монети зникають

Монетний двір в Оттаві не виробляє більше срібних долярів і срібних півдолярівок, бо їх рідко вживають в торгівлі.

Виріб нових монет скінчився два місяці тому. Монетарня не вернеться до виробу великих монет, поки не буде заспокоєний попит на "дайми" і "кводри" — сказав він. Завданням монетарні є продукувати монети для комерційного вжитку. Срібні доляри і пів-доляри зникають в руках колекторів монет, як тільки появляться.

Цей самий представник монетного двору сказав, що він не передбачає підвишки вартости срібних монет.

Відколи великі монети появилися в обігу, монетарня виробила 5,500,000 срібних долярів і 3,500,000 срібних пів-долярів.

До повищого вияснення можна б додати, що дуже сумнівно, чи взагалі стануть виробляти великі срібні монети. Срібло подорожчало а вартість доляра маліє з кожним роком і місяцем.

Збройні сутички на кордоні СССР і Китаю

Московська "Правда" сказала, що китайські комуністичні ґвардійці перейшли совєтський кордон кілька разів і напали на совєтську прикордонну сторожу. "Правда" каже, що "ватаги черні", числом коло 1000, пішком і троками перейшли замерзлу ріку Уссурі, на південь від Хабаровська минулої зими і "старалися забавляти себе". Неясні слова кажуть, що був бій. Ця інформація щойно тепер появилася в "Правді".

126.6 СТ. ТЕМПЕРАТУРИ В ПІВДЕННОМУ ІРАНІ

В південному Ірані була така спека в кількох днях минулого тижня, що в місті Шустар асфальт на вулицях стопився й перемінився в плин. В Агваз термометер показав 116.6 ст. Фаренгайта. Десятки людей померли, сотки захворіли від горяча і тисячі людей утекли з гарячих околиць. Населення назвало цю спеку пеклом на землі.

Де-Голь сказав "Нехай живе вільний Квебек"

Президент де-Ґоль приїхав у суботу до міста Квебеку на военному кораблі. Французьке населення в цілій провінції вітало його з ентузіязмом.

В першій промові в Квебеку він кликнув: "Нехай живе французька Канада, нехай живе нова Франція".

А зі сходів перед ситіголом сказав: "Ціла Франція слідкує за вами, вона бачить вас, чує вас, любить вас".

Де-Ґоля, який почав відвідини Канади від Квебеку, не від Оттави, привітав у Квебеку ген. ґубернатор Канади. Прем'єра Пірсона ні когось з федеральних міністрів не було.

1000 ЖЕРТВ ЗЕМЛЕТРУСУ В ТУРЕЧЧИНІ

Сильний землетрус у суботу знищив цілі міста й села в Туреччині, 100 миль на південний захід від Стамбулу (Царгороду). Півофіційне пресове аґентство в Анатолії подало, що згинуло понад 1000 людей.

Румунія не звертає уваги на СССР

Румунський уряд звернувся з новим закликом до воюючих держав Середнього Сходу, щоб вели прямі переговори між собою без втручання великих держав.

Прем'єр д-р Маврер сказав, що "найконечнішою справою для миру не є посередництво, а безпосередні дискусії між даними сторонами без стороннього втручання".

Прем'єр Маврер сказав свою думку на пресовій конефренції в Газі, куди він їздив з офіційною візитою.

Заява румунського уряду б'є по Росії і слухняних сателітах.

В Мехіку викрили комуністичну змову

Мехіканський уряд сказав, що поліція викрила змову повалити теперішню владу і насадити "народно соціялістичний" режим. Змову фінансував Китай, посилаючи $1,880 місячно для фінансування збройної революції.

Поліція арештувала 13 комуністичних агентів.

Короткі вістки

• **В червні** приїхало до Канади небувало велике число відвідувачів з-за моря — 100,000 осіб.

• **Наслідки** затяжної посухи й горячі в південному Саскачевані відчуто в Ріджайні, де є загрозливий брак води.

• **Міністер** робочої сили Маршан звернеться до кабінету, щоб заґарантував провінціям, що нова програма навчання зайнять не буде скорочена. Федеральний уряд і провінції оплачують спільно програму.

• **До Оттави** привіз уряд 100 ескімоських дітей з далекої півночі, від 10 до 17 років, щоб показати їм столицю й чуда новочасної техніки.

• **Д. Айзенгавер,** б. президент Злучених Держав сказав, що ЗДА повинні формально виповісти війну Північному В'єтнамові. З 450,000 американського війська тепер у В'єтнамі, настав час для конґресу вирішити, чи проголосити стан війни, який вже існує з Північним В'єтнамом.

• **Н. Федоренко,** провідник совєтської делеґації в ОН, виїхав до Москви і кажуть, що він більше не вернеться на цей пост.

• **В американськім** конґресі повно неґодування, що Злучені Держави вишколюють офіцерів чотирьох арабських держав, які зірвали дипломатичні зв'язки зі Злученими Державами. Ці арабські офіцери, на курсах в Америці, мають доступ до американських військових установ, літаків, танків ітд.

• **ЗДА** випустили "останнього" сателіта, який буде літати довкола Місяця й міряти радіяцію, на яку будуть виставлені американські астронавти, як будуть летіти на Місяць.

• **12 американських** астронавтів приготовляються до лету довкола землі, щоб перевірити, чи далекі надземні простори можуть стати боєвищами.

• **Комітет,** назначений британським урядом, запропонував, щоб молодим було дозволено женитися й виходити заміж від 18-го року життя без батьківської згоди.

• **Західнонімецький** канцлер Курт Кісінґер приїде до Злучених Держав на розмови з президентом Джансоном 15 і 18 серпня. В його товаристві буде міністер закордонних справ Брандт.

• **Сорвейор IV,** що його американці випустили до Місяця і він розбився минулого тижня, коштував 65 мільйонів долярів. Чергового Сорвейора випустять в жовтні.

Відкрили греблю в Саскачевані
Також озеро, назване на честь Діфенбейкера

Завдяки співпраці федерального уряду з провінційним, у Саскачевані відкрито 21 липня правдиво сентеніяльний проєкт — греблю Ґардінера і озеро Діфенбейкера на ріці Південний Саскачеван. Прем'єр Пірсон відкрив греблю під час одногодинної церемонії, на яку з'їхалося 15,000 людей.

На відкритті були присутні прем'єр Пірсон, провідник опозиції Діфенбейкер, саскачеванський прем'єр Тетчер, провідник нової демократичної партії Доґлес, федеральний міністер хліборобства Ґрін, Алберту репрезентував міністер хліборобства Стром.

Промовляючи, прем'єр Пірсон сказав, що "збудування греблі Ґардінера і утворення озера Діфенбейкера є правдиво сентеніяльним проєктом".

"Цей осяг чудово підкреслює значення розвитку людини з візією", сказав прем'єр Пірсон. Його слова відносилися до трьох саскачеванських політиків — пок. Дж. Ґардінера, провінційного прем'єра і федерального міністра хліборобства; провідника опозиції Дж. Діфенбейкера, та іншого саскачеванського прем'єра а тепер провідника нової демократичної партії — Доґлеса.

"Висловлюю признання візії пок. Джеймса Ґардінера, який довгі роки боровся, щоб почати цей проєкт, і візії Джона Діфенбейкера, який зробив відважне рішення як провідник уряду (в 1958 р.), щоб почати будову".

Гребля буде мати багато користей, однак найбільш захоплюючим є утворення Озера Діфенбейкер, що має 140 миль довжини і майже 500 миль берега. Взяло вісім років, щоб вивезти 85,000,000 кубічних ярдів землі і зробити місце на воду з ріки Південний Саскачеван. Води, що виповнить озеро, стало б доволі для всіх потреб Ріджайни на 616 років.

Гребля буде постачати воду для наводнювання 200,000 акрів землі і доволі електрики, щоб освітлювати 150,000-не місто. Вона в потребі забезпечить водою саскачеванські міста, містечка і промисловість, які швидко розвиваються.

Небезпека відновлення війни

Незважаючи на приїзд обсерваторів Об'єднаних Націй над Суезький канал, ситуація між Ізраїлем і Єгиптом не поправилася, напруження стає щораз сильніше і може довести до відновлення війни.

Командант мирових обсерваторів ОН, генерал Бул, звернувся з закликом до Ізраїлю і Єгипту, щоб здержалися від акції, яка може відновити боротьбу армій, що стоять віч-на-віч почерез 200 стіп широкий канал. Нова боротьба між Каїром і Єрусалимом зарисовується також через спір, де поведено ізраїльсько-египетську лінію перемир'я і хто з противників може користуватися каналом. Ізраїльська армія має кілька патрульних суден на Суезькім каналі, а Єгипет загрозив, що знищить артилерією кожний жидівський човен.

Не ліпше стоїть справа в Об'єднаних Націях.

Президенти Єгипту, Альжирії, Сирії та Іраку відбули спільні наради, після чого альжирський президент Бумедієн і іракський Абдул Ареф виїхали до Москви шукати мілітарної підтримки для відновленої війни з Ізраїлем.

КРЕМЛЬ НЕ ЗАХОПЛЮЄТЬСЯ

В колах Об'єднаних Націй говорять, що СССР не захоплюється новою війною і дав арабам відмовну відповідь.

В дипломатичних колах у Відні сказали, що совєтські провідники наполягали на своїх східноевропейських союзників, щоб взяли на себе більшу частину комуністичної допомоги арабам. Заходи Кремлю мали малий успіх. Цю вимогу поставив Кремль 11-12 липня на конференції провідників комуністичних держав у Будапешті.

Кремль, кажуть, хоче дати арабам стільки мілітарної допомоги, зн. зброї, щоб вистачило їм для оборони, не для агресивної війни проти Ізраїлю.

У ЗДА згинуло 82 в літаковій катастрофі

В Північній Каролайні, близько міста Гендерсонвіл, зударився великий пасажирський літак з малим літаком, який у тому часі "повинен був бути 12 миль на південь від місця катастрофи". Літаки зударилися дві хвилини потім, як пасажирський джетовик піднявся з летовища в Гендерсонвіл. Обидва літаки експльодували і згоріли. Тіла, частини тіл і останки літака розкинені милями. всі дерева згоріли 150 ярдів навколо місця, де впала головна частина літака.

В катастрофі згинули 82 особи, між ними морський міністер ЗДА Дж. Мекнатон з жінкою й сином.

ПАРАДА "КЛОНДАЙК" В ЕДМОНТОНІ — Щорічна виставка в Едмонтоні, яку тепер назвали "Клондайк Дейс", почалася 20 липня великою парадою вулицями міста, якій приглядалося 300,000 людей. Виставку відкрив прем'єр Пірсон. Знимка представляє момент паради на головній вулиці Джеспер у центрі міста. Courtesy Edmonton Journal

НЕЗГОДА МІЖ ПРОВІДНИКАМИ В КРЕМЛІ

Ґеррісон Селісбюрі, заступник начального редактора найбільшого американського щоденника "Ню Йорк Таймс" і кол. московський кореспондент того часопису, був у червні в СССР, студіюючи політичну ситуацію.

У першій кореспонденції інформує він про розходження у правлячій верхівці в питаннях закордонної політики СССР, зокрема як СССР має ставитися до Злучених Держав.

Закордонні дипломати в Москві є думки, що припинення боротьби має часовий характер і вона відновиться в листопаді після закінчення великих звеличувань 50-ліття комуністичної революції.

Селісбюрі інформує, що в совєтській верхівці є дві головні групи — голуби і яструби.

До першої зараховує передусім Брежнєва, Косиґіна і Подгорного. В московських дипломатичних колах важають, що вони хочуть обминути загострення відносин між СССР і Злученими Державами, не хочуть втягнути СССР у збройний конфлікт з Америкою. Це виявилося дуже виразно під час останнього конфлікту на Середньому Сході. Ця група "голубів" шукає якогось компромісу зі Злученими Державами.

В днях 22 і 23 червня відбулися наради пленума центрального комітету партії, на якому прийшло до гострої сутички між речниками обох напрямків.

До другої групи "яструбів" належать молодші провідники, що вийшли з рядів комсомолу, як також певне число вищих військових провідників. Вони кажуть, що Злучені Держави просто використовують китайсько-совєтське напруження, щоб позбавити СССР становища, яке він здобув на міжнародній арені, та щоб усадовитися на цілому европейському континенті.

Перша рунда боротьби закінчилася перемогою т. зв. голубів, зн. прихильників поміркованого напрямку. Речник противної (воївничої) групи, 47-літній Ніколай Єгоричев, став звільнений зі становища першого секретаря партійної орґанізації в Москві. Це висока і впливова позиція.

Александер Шелепін, член політбюра, кол. голова комсомолу, опісля шеф секретної поліції і один з кандидатів на найвище становище в партії (наслідля по Брежнєву), скотився з верхів і став провідником централі робітничих юній. За правління Хрущова Шелепін був заступником прем'єра і водночас головою центральної партійної контрольної комісії. З політичної точки зору, відсунення Шелепіна на незначний пост є деґрадацією. Єгоричев був близько зв'язаний з Шелепіном і виступив з критикою на пленумі центрального комітету в порозумінні з Шелепіном.

Перед двома місяцями усунено іншого близького заушника Шелепіна, а то Володимира Семічастного, який перебрав після Шелепіна уряд державної безпеки. Усунено його на підрядне становище одного з віцепрем'єрів "української республіки".

Однак, як Селісбюрі підкреслює, боротьба триває. Не виключено, що в листопаді вона значно загостриться. Її вислід годі заповісти. Виглядає, що протиамериканські настрої скоріш зростають ніж падають.

ЄГИПЕТ ПЕРЕЖИВАЄ НАЙБІЛЬШУ КРИЗУ В ІСТОРІЇ

Так сказав през. Насер у промові, виголошеній в Каїрі у 15-ту річницю повалення монархії. Насер признав, що погром арабів у війні з Ізраїлем "був більший, ніж думали зразу".

ПИСЬМЕННИК З ЗЕЛЕНОГО КЛИНУ

РОЗМОВА З ЙОСИПОМ ЯКИМОВИМ-МЕТАНОМ

Едмонтонські українські літератори цього місяця вітали гостя з Ванкуверу: Йосипа Якимова-Метана, письменника з Зеленого Клину. В залі УНО відбувся літературний вечір гостя («УВ», 20 липня).

Життя старенького письменника (йому вже 84 роки) було багате на пригоди. У довгій розмові з скарбником Літературно - мистецького клюбу п. Т. Г. Литвяком гість розказав про своє життя і творчість.

* * *

• Які дати, Йосипе Порфировичу, були у вашому житті найважливіші?

— Народився я 26-го грудня 1884-го року в Хоролі на Полтавщині. Закінчив чотири кляси міської школи (так зване «городское училище») теж у Хоролі. Потім скінчив телеграфну школу у Кременчузі, служив телеграфістом у Знаменці, великому залізничному вузлі. У Знаменці я зустрівся з Андрієм Віталійовичем Лисенком, рідним братом Миколи Лисенка, який був там лікарем залізничної лікарні. З його дочкою Наталкою, яка згодом стала відомою кінозіркою в Москві, я грав ролю Петра в опері «Наталка Полтавка». У родині Лисенків я сприйняв зернятка любови до українського театрального мистецтва, які дожили в мені аж до цього часу.

Андрій Віталійович заохочував мене їхати в Київ для навчання техніки співу. В той час у східньому Сибірі будувалася забайкальська залізниця, і я в погоні за кращим заробітком подався до Іркутська. Дома платили телеграфістові 25 карб. на місяць, а там — 55 плюс квартирні.

Прослужив я на забайкальській залізниці з жовтня 1901 на лютий 1920-го року, від рядового телеграфіста до зарядчика телеграфу. Перед навалою червоних утік через Манджурію та Харбін до Владивостоку. Там, на Зеленому клині, я пробув майже три роки. В кінці 1922-го року прибув у Харків і там влаштувався в центральному телеграфі округи південних шляхів.

В Харкові в Домі письменників на Павловській площі я читав на зібранні письменників мою п'єсу "Сліпці" весною 1923 року. Серед присутніх були письменники різних напрямків та жанрів, був Остап Вишня, С. Пилипенко, критик В. Коряк та інші. Письменники вітали мене з успіхом, а Коряк відзначив соковитість мови героїв п'єси, але з ідеологічного боку зауважив: «треба б перекипіти в нашому казані, і тоді ви матимете всі дані бути корисним нашій спілці».

• Які з ваших творів були надруковані, де та які були поставлені на сцені?

1921 року за влади тимчасового уряду адмірала Колчака в урядовій друкарні у Владивостоці був надрукований збірник моїх творів з п'єсами «На чужій стороні», «Діти України», «Хвилі життя», «Сліпці» та «Ясне проміння» ("На рідній ниві"). Також у Владивостоці всі вищеперелічені п'єси, починаючи з «Сліпців», були поставлені. Я виконував при тому роботу піонера-режисера, а також грав у моїх власних п'єсах.

• Чому ви приїхали на Україну та що ви там пережили?

Мені дуже хотілося побачити Україну. Повернувшись з Сибіру, я відвідав Хорол, виплакався на могилі моєї матері, побачився з людьми.

Академік Сергій Єфремов узяв мій рукопис нового видання «Сліпців», прочитав, підкреслив помилки червоним олівцем і сказав, що цей твір оригінальний, психологічний з винятковим типом головного героя твору.

• Що ж сталося потім?

Потім я поїхав до Лиману у Донбасі, де почав працювати завідувачем телеграфу при залізниці. Також у Лимані поставив на сцені «Сліпців» та «На чужій стороні». Це було вкінці 1923 року. В залі були присутні також працівники ГПУ, які не забарились послати мій твір до цензури. Цензура присудила, що, не зважаючи на мистецьку вартість твору, він не показує соціяльного питання, в ньому темає справжнього революційного настрою, у творі віддається багато уваги душі. Тому п'єса "Сліпці" до постановки на сцені не надається. Документ, підписаний цензором Беседовським та інспектором Ваніним, зберігається в бібліотеці ім. Симона Петлюри в Парижі.

Перебування на Україні ставало небезпечним, і я знову виїжджаю до Іркутська.

• Як же вам повелося в Іркутську?

Там я одружився з сибірячкою. Згодом сам пробрався до Владивостоку, а звідти за порадою Василя Ткалича, який врятував мене від ГПУ, втік до Харбіну в Манджурію. Пізніше туди приїхала до мене також моя дружина з двома синами.

• З чого ви з родиною жили в Харбіні?

Я працював при телеграфі на залізниці.

• Чи була якась змога займатись мистецькою діяльністю в Харбіні?

О, так! У Харбіні я ставив свої твори у Народному домі, Господі польській, в Комерційному зібранні та Новому мирі.

• Чи багато було українців у Харбіні?

Так, багато. Українці службісти: перед революцією багато з них на далекому сході були у прикордонній охороні, поліції, жандармерії, служили, як я, на залізниці і т.д. Харбін став культурним центром українців Зеленого Клину, викинутих революцією та громадянською війною до Манджурії. Багато передмість Харбіну з біленькими хатами та вишневими садками біля них виглядали, як на Україні.

Ще перед революцією в Харбіні старанням концесіонера-мільйонера Івана Прохоровича Шевченка був збудований триповерховий будинок. Там містилися: українська церква, а також школа, молодеча організація «Січ», музичний та драматичний гуртки тощо. В Росії таких можливостей ми не мали, Харбін відігравав ролю П'ємонту для українців Зеленого Клину.

• В яких матеріяльних умовах проходило ваше життя в Харбіні?

Коли совєти забрали назад східньокитайську залізницю від китайців у 1932-му чи 1933-м уроці, мене звільнили з роботи і я з родиною перебував у великій бідності, хоч черствий шматок хліба я таки мав.

• Які були ваші дальші кроки на чужині?

Моя дружина, Марія Васильовна, померла в листопаді 1935-го року, а через рік я виїхав до Шанхаю, де й пробув по вересень 1952-го року.

• Чи українці були і в Шанхаї?

Так, у Шанхаї була трьохтисячна українська колонія, але жили вони розпорошені у великому місті. Тому інтенсивного українського життя не було.

• Як ставилась до українських скитальців китайська комуністична влада?

Китайці не цікавились нами. Вони брали за жабри своїх власних мільйонерів, багато з них почали скакати на брук з високих будинків. Тоді вже китайці мали також совєтських дорадників. Ми ж були для них у тому часі занадто дрібною рибою.

• Я бачив одну з ваших книжок, надруковану в Шанхаї в 1953-му році.

У Шанхаї нами опікувалась UNRRA, а пізніш IRO. Мої драматичні твори були надруковані старанням трьох сестер-українок з родини Волинець-Швець. Ці сестри були одружені з англійськими управителями фабрик та заводів. Вони ж особисто розіслали цю книжку у більші міста України на адресу робітничих клюбів по 10 примірників на місто. Ця книжка була вислана також до інших частин світу, де поселилися українці.

• Які ж були ваші дальші поневіряння?

В 1953 році я їду майже довкола світу через Панамський канал до італійського порту Ґенуї, а звідти — поїздом до Парижу. У Парижі колишній міністер закордонних справ УНР Шульгин допомагає мені дістати Нансенівський пашпорт. Якщо цікаві побачити, то ось він. Як бачите, на ньому моя національність: українець.

• Які з ваших творів, на вашу думку, найсильніші?

П'єси «Самсон», «Сліпці» та «Завірюха» я вважаю моїми найсильнішими творами. «Завірюха» ще не видана, але ставилась на сцені багато разів, останнього разу у Ванкувері в 1963 році театральною групою УНО, очолюваною Олександром Ільницьким.

• Чи пишете щось тепер?

В "Канадійському фармері" друкується мій нарис «На тлі наших днів». Якщо дасть Бог здоров'я, то хочу написати нову п'єсу чи драматичний етюд під пробною назвою «Безталанний», в якому я хочу відобразити трагедію мого родинного життя останнього часу.

• Як ставиться до вас українське громадянство Ванкуверу, де тепер живете?

Як до цілковито чужого. Живу з соціяльної допомоги «ріліф», що становить 57.50 дол. місячно, з яких 30 дол. плачу за помешкання. Бідую. Не маю визнання, бо не маю грошей. Хотів би перевидати п'єсу «Самсон», яка вперше друкувалася в Харбіні 1925 року і яку я пізніше обробив.

• Хотіли б сказати щось про Едмонтон?

Едмонтон та його люди мені подобаються, і я хотів би мати нагоду відвідати Едмонтон пізніше та, може, з нагоди ювілейного року виставити один з моїх драматичних творів, коли не «Самсона», то хоч «Завірюху», яка більше надається до місцевих артистичних сил та промовляє до серця як молоді, так батьків.

• Чи не могли б ви, будь ласка, пояснити причину вашого подвійного прізвища?

Так, охоче! Перша частина: Якимів походить від батька; то його родинне прізвище. Друга частина: Метан походить від матері. Метан — старе козацьке прізвище.

ДОНЕЦЬКИЙ ДОСЛІДНИК РОЗШУКАВ

Київський документальний фільм з грудня 1917 року

Історичні події, що відбувалися в Києві у грудні 1917 року, були зфільмовані, і донецький дослідник Євген Волошко розшукав той фільм. Він зветься «Український рух». Повна назва (російською мовою): «Український рух. Відділ соцхроніки Скобелівського освітнього комітету, Київ, грудень 1917 р.»

У статті п.з. «Цей фільм дивився Ленін», вміщеній у червневому числі київського журналу «Україна», Є. Волошко дає такі інформації:

— Фільм довжини 240 метрів складається з двох частин. У першій частині знято «мітинг» і військову параду у Києві на честь Центральної ради». Це — «справжній шабаш національної зграї», — каже автор статті, який українських вояків зве «вусатими ляндскнехтами». На фільмі є М. Грушевський, генерал Маленко, В. Винниченко. У другій частині документального фільму показано озброєну большевицьку варту в Києві біля приміщення т.зв. «Ради робітничих і солдатських депутатів», членів того совєту, на чолі з більшовиком А. Івановим, відвідини спільної могили збольшевичених заворушників з заводу «Арсенал», яких розгромили війська Центральної Ради. Ту могилу відвідала майже в повному складі большевицька так зв. президія Київської ради робітничих і солдатських депутатів.

— Оператором документального фільму був П. К. Новицький. У серпні 1918 року Ленін пильно оглядав скорочений варіянт київського фільму (95 метрів). Торік у газеті «Правда» з'явилась згадка про цей фільм. У статті Р. Минасова п. з. «Ці фільми бачив Ленін» названо документальний фільм «Український рух». Який зміст фільму і де він? Про це Минасов не каже нічого. Звістку про фільм він знайшов у Центральнім архіві літератури й мистецтва СССР у Москві, а там фільму нема.

— На цю пору — твердить Є. Волошко — фільм великої історичної ваги знаходиться в місті Красногорську Московської области, в державному архіві кіно-фото-фонодокументів. «Як не прикро, але опису «Українського руху» в кінодослідженнях УРСР немає. Фільм навіть не згадується в останньому томі УРЕ (Української радянської енциклопедії), повністю присвяченому Радянській Україні».

Прочани з Югославії

Група прочан з Югославії під проводом архиєпископа Гавриїла Букатка прибула до Риму. Папа Павло VI прийняв їх дуже тепло.

БІЧНА АНТЕНА

ДОВГА СМЕРТЬ

Помер у Торонті відомий співак Василь Тисяк. «УВісті» в попередньому числі подали про це звістку.

Треба її доповнити. Помер Тисяк після короткої недуги і після довгої смерти. За інформаціями торонтського «Голосу України», співак уже 5 липня не жив. «Наша мета», яка виходить у Торонті і також цікавиться торонтськими подіями, повідомила, що Тисяк умер 6 липня. «Свобода», яка насамперед мусить рахуватися з виплатою асекураційних поліс, продовжила Тисякові життя на два дні і написала, що «один з найвидатніших співаків» д-р В. Тисяк помер 8 липня.

«РУССКИЙ» ПІКНІК

Як гідно відзначити славні ювілеї 100-річчя Канади і 50-річчя Совєтського Союзу? Думали над цим члени едмонтонського відділу Федерації «русских канадцев». Мріяли про «русский» фестиваль. Та з ким його зробиш? Замість фестивалю в Едмонтоні, зробили пікнік поблизу Едмонтону.

Славно вдався той пікнік. Дописувач «русских» едмонтонців уже післав довгий опис до торонтської комуністичної газети «Вєстнік» (8 липня). На пікніку пили й закушували. Жінки співали. Чоловіки, прополоскавши горло, теж почали підтягувати. І, таким чином, «получилось очень приятное пенее».

Так каже «русский» дописувач, що зветься А. Омелюсик. Додаймо ще інші прізвища. Пікнік відбувся в Н. Гончарука, нагороду виграв Н. Панасюк, а ювілейну імпрезу організував «председатель» відділу Ф. Грицюк. Зберіть усіх докупи і матимете відділ Федерації «русских» канадців.

АВТОБУС-ЗАЛІЗНИЦЯ. — У Ню Йорку випробовують новий автобус, який їде по залізничних рейках. Сподіваються, що новий автобус прискорить подорож до аеропорту ім. Кеннеді.

МОТРЯ

Історична повість (12)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Поки життя, поки й боротьби за славу і за владу. Роками я старий, але духом ні. Мені ще хочеться жити, хочеться тую булаву отрясти з чужого пилу, ожемчужити її новими, від нікого не подарованими жемчугами. Чуєш, — хочеться!»

Він піднявся з крісла і став у повний ріст, ставний і стрункий, як козак.

«Я певний був, що у мене більше снаги поставити Україну на власні ноги, ніж у тебе, Іване Самойловичу, і більше, ніж у кого другого в світі, і тому я прийнявся за це діло. Воно важке, може більше важке, ніж у Сибірі віку доживати, але я його не кину. А коли собі хто гадає, що в нього більше кибети, ніж у мене, нехай пробує, але я не вірю. Не вірю і не дозволю! От що!»

В цей мент хтось заскробав у двері, ніби кіт, і зареготався придавленим сміхом: «Хі-хі-хі!»

«Увійди!» — гукнув гетьман.

Криті двері відчинилися і в гетьманську спальню всунулася маленька «персона», в контушу у високій соболиній шапці з чаплиним білим пером і з величезною карабелею. Був це маленький карлик, шляхтич, котрого Петро прислав Мазепі в дарунку, віддячуючись за цілу валку дичини, яку якось у м'ясниці післав був гетьман із своїх лісів. Карлик досягав носом до стола.

«Стелюся до стіп вашої пресвітлости, пане герцогу цісарський, і б'ю покірно чолом!»

«Ти, суслику, ще не в норі?» — питався його гетьман.

«Моя нора, край герцоґського двора. В дворі не спиться, та й мені сон не сниться. Стережу вашої пресвітлости».

«Сідай!» — сказав гетьман, показуючи на крісло.

Карлик сів. Тільки шапка сторчала йому понад стіл і двоє малих, хитрих очей.

«Що нового скажеш?»

«Те скажу, що добре розважу, як ялось, а не так, як хтось, що перше каже, а тоді слово важе».

«Ти дурний!»

«Я малий, від мене нема що великого розуму чекати. Є малі дурні, а є й великі дурні».

«Ти про кого?»

«От так собі».

«Скучний».

«Скучно тепер на світі. Та незабаром зробиться весело. Венецький карнавал: Джінґісхан, Тамерлян, Сарданапаль! Схопляться за гичку, висмикають кичку, за дурничку, за дрібничку, без пардону за землі шматочок, від Збруча до Дону, як баби за огірочок.

Нараз встаючи і прикладуючи вказуючий палець до носа говорив смішно-поважно, ніби грозячи: «Уважай Мазепа, щоб не вийшла халепа! Ще й яка! Ага-ага!»

«Невже?»

«Бігме! Кочубей птичка невеличка, високо літає, низенько сідає. Кочубей птичка невеличка, він навіть знає, що його чекає... Хі, хі, хі!»

Гетьман ухопив карлика за ухо і притягнув його до себе:

«Кажи, але не бреши, знаєш що про Кочубея?»

«Моя хата з краю, я нічого не знаю».

«А чому ж щось таке верзеш, ні в кут, ні в двері?»

«Ні в кут, ні в двері, але саме там, де треба... Уважай Мазепа, щоб не вийшла халепа».

І хіхікаючи, вихопився з гетьманської руки, шульгнув під стіл, з-під стола поза велику кахлеву піч і в двері.

«Хі-хі-хі...» почулося з другої кімнати.

* * *

«Маленький, але важненький, аж диво, звідки в нім тільки розуму взялося», — говорив до себе гетьман. «А хитрий! Як він усе догляне, відгадає... Кочубей птичка, невеличка, — каже, і так воно є, Кочубей дійсно птичка невеличка, але Кочубеїха, велика і рідка птиця. Чорт сім пар постолів стоптав, поки їх до купи зібрав. Чого йому не достає, те вона додає. Кажуть, що жінка, як торба, що положиш, те й несе. Та не Кочубеїха. В Кочубеїв якраз навпаки, вона кладе, а він двигає. Колись вона на нього понад сили наложить і він надсадиться. Боюся того, бо Кочубей чоловік не найгірший, жаль мені його. Але жінка, — що ти порадиш з такою жінкою, що в ній десять чортів сидить, а на дванадсятьох ще місця досить?... Кочубеїха мене не любить... Мабуть, задовго живу, а її аж руки сверблять до булави. Вона її носила б, не він, він до того нездатний, а вона — го-го! Тож то була б гетьманиха, не така, як моя покійниця. Другої такої, як Любов Хведорівна, зо свічкою в літню днину не знайдеш. Люта баба!... Щоправда, Україна здавна славилася кріпкими жінками, хоч би такими, як Анна Реїна, Ярославова донька, що французьким королівством так славно заправляла, але такої, як Любов Хведорівна, мабуть ще в нашій історії не було. Чую, що її не зійти безслідно до могили».

Гетьман задумався, накрив очі повіками, але сон його не брався. Забагато думок буяло в голові. Треба їх було позводити докупи і погодити, щоб не сварилися, як на ярмарку жінки.

«Бачу, як Любов Хведорівна на свого Василя гукає, що він не такий, як другі мужі. 'Коли ти муж, то будь мені дуж!' — говорить. Другий на твоєму місці вже давно Мазепу за Самойловичем післав би, але невже ж тобі дорога честь, коли вже не своя, так жінки і дітей?

О, мабуть, вона йому добре голову миє. Бідний Василь... А все ж таки треба тую Любов Хведорівну якось зацитькати, щоб він через неї не накоїв мені якого лиха. Але як?...»

І гетьман довго не думав, як би це зробити і нічого придумати не міг.

Кочубей займав найвище місце біля гетьмана, був ґенеральним суддею, — так на почесті його не візьмеш, а маєтківназбирав стільки, що й грішми його не вдобрухаєш, — що тут зробити?

Лишалося поїхати до Кочубеїв у гостину, і то не на годину-дві, а на два-три дні, нібито, щоб відвідати його, бо нарікав, що нездужає, та привітати у новому дворі, а на ділі, щоб гарними словами прихилити Кочубеїв до себе. Гетьман знав силу свого слова і цілої своєї появи, котрій то силі піддавався навіть цар — Петро.

Невже ж Любов Хведорівна сильніша від царя?...

В Ковалівці побачить свою хрещеницю Мотрю. Гарна дівчина, на диво гарна. Ні в батька, ні в матір не вдалася, така якась інша і з виду і з вдачі. До нікого в світі не подібна. Княгиня Дольська яка красавиця, а біля Мотрі померкла б, як біля сонця зірниця.

«Молодосте, велика і непереможна твоя сила!

Дивишся на молоду красу і сам неначе молодієш, неначе свіжа кров вливається у твої жили, хочеться жити, любити, творити.

Розумію тебе, докторе Фавсте, і тебе, і твого Мефіста. Ще й як вас розумію, не тільки мозком, але й серцем, цілим своїм єством. Літа йдуть, кожний день, ніби ступінь по сходах, у долину, в глибоку і темну криницю. А там, у горі, за тобою стільки цвітів, стільки сонця, тільки розкішi!... Розумію тебе, докторе Фавсте...»

Гетьман нахилив до себе пишні троянди і зі смутком в утомелних очах приглядався до них.

«Вчора пишалися в городі, на небо гляділи, на зорі, нині ваш світ — оці чотири стіни, нині ви дивитеся в очі старого чоловіка, котрому молодість сниться, а завтра зів'янете і вас викинуть геть, а в глечик покладуть ваших молодших сестриць... Такий то лад у світі».

Глянув у вікно. Крізь серце у віконниці падало проміння сходячого сонця, просто на головки троянд.

«Поцілуй їх, сонце, поцілуй! Бачиш, в'януть, завтра пестощів твоїх неспосібні будуть відчути».

Здмухнув свічку і довго-довго дивився, як троянди оживали, побачивши сонце. Паленіли, всміхалися до нього, жили.

«Так воно, так!» — зітхнув гетьман і розхилив занавісу від свого ліжка...

РАНКОМ

Спав коротко та твердо, літнім сном надранніим, — може годин три, не більше, але збудився з почуттям сили і здоров'я. Випрямився, аж ліжко затріщало.

«А люди гадають, що Мазепу крутять подаґричні й хіраґричні болі. Дурні!»

Хвилину лежав ще з замкненими повіками, ніби рад був доснити якийсь гарний, дуже гарний сон.

Нараз зірвався, накинув на себе довгий білий каптан аж по кістки, ноги всунув у пантофлі, червоні, сап'янові і плеснув у долоні.

Ніби з-під землі виріс молодий, гарний паж, подібний до одного з тих, що їх любив Ван Дайк малювати, ще кращий.

Гетьман пригадав собі, як він був колись пажем у короля, як король пестив його і як усі, особливо дами, не могли налюбуватися красою українського молодого шляхтича... Усміхнувся.

«Як спалося тобі, Петрусю?»

«Спасибі ясновельможному пану гетьманові, я все сплю добре».

«Молодий і здоровий; рости великий, Петрусю» і погладив хлопчика по голові.

«Вбрання приладив?»

«Так, ваша милосте, приладив».

«Яке?»

«До виїзду».

«Але де?»

«У город».

РІДНА МОВА І ДВОМОВНІСТЬ (3)

Пантелеймон КОВАЛІВ

I

Б. Антоненко—Давидович розповідає ще про такий обурливий, але типовий для дійсности панування двомовности на Україні факт, коли він відвідав одну школу на Кам'янеччині:

«Шукаючи на подвір'ї школи вчителя-історика, я випадково натрапив на директора школи. Поговоривши зі мною хвилин з десять на різні теми, директор зненацька спитав, пильно оглядаючи мою постать:

— А чого це ви говорите такою мовою?

Я не зрозумів цього дивного запитання і попросив директора пояснити мені, що саме він має на увазі.

— Та ось, — не моргнувши оком, пояснив досить молодий ще директор, — ви говорите зі мною вже кілька хвилин, і я не чую у вашій мові жодного російського слова, самі тільки українські.

— Але ви говорите зі мною по-українському, то чому ж я маю пересипати свою мову російськими словами? Та й ваша школа, здається, з українською мовою викладання?

Директор трохи зніяковів і, мовби на виправдання, каже:

— То все так — і школа українська, і я говорю з вами по-українському, але я сам стараюсь і хочу, щоб учителі й учні пересипали в своїй мові російські слова з українськими.

— Для чого? — не міг зійти я з дива. Але те, що я почув далі від свого співбесідника, надзвичайно вразило мене. Він сказав:

— А це ж наближатиме нас у мові до комунізму. Мови перемішаються, і вийде одна мова.

Попервах мені стало жасько: передо мною стояв викінчений, ба навіть, так би мовити ,ідейний' проповідник і поборник жарґону, і я подумав про наслідки в навчанні від керівництва в школі такого оригінала... А далі я усміхнувся, відчуваючи наївно-ідеалістичну природу директорової ,концепції'. Припускати, що мови різних народів можна ліквідувати чи злити докупи адміністративними заходами — це те ж саме, що вірити, нібн мови виникли внаслідок вавилонського стовпотворіння».

Цей факт трохи схожий на анекдоту, але, на жаль, це правда, як правдою є те, що Й. Сталін колись висунув був теорію про єдину мову майбутнього єдиного комуністичного суспільства. Такі маємо сумні наслідки двомовности на Україні. В таких умовах виховуються українські діти! Можна собі уявити, які знання з рідної мови дістають діти, коли директор школи домагається від учителів і учнів, щоб вони пересипали свою мову російськими словами. Не думаємо, щоб це був тільки один факт: таких фактів напевне можна знайти багато, як свідчення, до чого може привести політика двомовности на Україні!

II

Той же письменник наводить ще інший, протилежного значення факт, коли він відвідав еєредню школу в селищі Красному під Луцьком. Саме тоді «у дев'ятій клясі, — пише він, — йде урок української літератури. Марія Степанівна Косаківська добре підготувалася до нього, вона не переказує від слова до слова те, що написано в підручнику про Тараса Шевченка, творчість якого сьогодні починають вивчати учні, а розповідає більше, ширше і глибше. Учні чують від своєї улюбленої вчительки і леґенди, які склав наш народ про свого співця, вони дізнаються про вплив Шевченкової музи на літератури інших народів з уст вчительки, яка викладає свій предмет соковитою українською мовою, учні пізнають красу Шевченкового слова, а водночас і красу та пісенність рідної мови. Коли, закінчуючи свою розповідь, викладачка, як останній акорд, наводить віщі слова Кобзаря: '....Возвеличу малих отих рабів німих! І на сторожі коло їх поставлю слово', я бачу, як займаються теплі вогники в очах хлопців і дівчат, і відчуваю сам, як гаряча струмина нараз проймає і моє старе серце. І я не дивуюсь, що учням не хочеться виходити на перерві з кляси, вони просять свою вчительку лишитися з ними, щоб разом поспівати пісні на слова Шевченкової поезії. Серед незвичайної для шкільної перерви тиші в клясі урочисто виводять ще невстояні дитячі голоси "Думи мої", "Реве та стогне Дніпр широкий" і "Садок вишневий коло хати".

І я певен, — пише з захопленням наш письменник, — що не одна дитяча душа збереже в пам'яті й серці цей прекрасний урок, який дав не тільки знання, а й естетичну насолоду, дав відчути красу рідного слова, змусив пережити солодкі хвилини ще гаразд не усвідомленого піднесення, коли стає чомусь і журно, і радісно, і хочеться хоч трохи бути подібним у своєму дальшому житті на того світлого й великого, про якого сьогодні так захоплено розповідала вчителька...

Після таких уроків, — робить висновок Антоненко-Давидович, — учень ніколи вже не погордує мовою своїх батьків, а плекатиме її в серці, в душі й на устах. Він охотніше й досконаліше вивчатиме й інші мови, бо той великий з лагідною усмішкою казав: 'Не дуріте самі себе, учітесь, читайте, і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь'».)

Такий другий шлях відкривається на Україні для молодого покоління, який воно мусить силою пробивати, щоб у чистоті зберігати красу своєї рідної мови. Ці два факти, що їх навів письменник, взявши їх з дійсного життя на Україні, заслуговують на увагу: вони бо є дуже показовими, яких великих перешкод зазнає розвиток української мови на Україні в умовах штучно створеної двомовности і які широкі перспективи краси рідної мови.

Так наш мовний організм просякають дві або й три мовні стихії: з одного боку, робить свій вплив російська мова з другого боку — польська або німецька мови, коли говорити про східню чи західню територію. Люди, не усвідомлюючи цього чинника, часто докоряють одні одним русизмами, польонізмами, германізмами, неначе ці «ізми» потрапляють у мову кожного з його власної вини.

III

Але на нашу мову насувається ще й інша небезпека, коли двомовність має відігравати позитивну ролю. Силою обставин українці розпорошені по всьому світу. Великими громадами живуть вони в Америці, Канаді, Арґентині, Австрії, Німеччині та в інших країнах, стикаючись з іншими державними мовами. Саме в цих країнах і виникає питання двомовности, яке може відіграти велику ролю в боротьбі проти тієї загрози, що насувається на українську мову за межами України.

Ця загроза полягає в тому, що українська мова може бути поглинута стихією державної мови країни, де живуть українці. Насувається небезпека денаціоналізації, втрати того національного духа, що його виразником є рідна мова і що його українці вивезли з рідних земель.

Існує загальна думка, що коли окремі люди з тих чи інших причин залишають батьківщину і потрапляють у чужу державу з чужим для їх свідомости оточенням, то вони дуже швидко асимілюються з тим оточенням, проймаються мовною свідомістю того народу, де вони знайшли собі притулок. Основним знаряддям творення й передавання думки стає чужа мова, а рідна мова поволі відходить у забуття.

У Вінніпезі вшановують пам'ять Б. Антонича

У Вінніпезі заходами місцевої групи об'єднання українських письменників «Слово» 20-го липня відбулося зібрання для відзначення 30-річчя смерти визначного поета Богдана Ігоря Антонича, що помер у Львові в липні 1937 року.

З нагоди роковин появилася у Вінніпезі книжка «Зібрані твори» Б. І. Антонича за редакцією Святослава Гординського й Богдана Рубчака. Приявний на зібранні «Слова» С. Гординський подав деякі ближчі дані про цю книжку та її вагу для популяризації майже забутого визначного майстра слова. Проф. Яр. Рудницький подав декілька спогадів із університетських часів Антонича у Львові та відчитав його деякі вірші з того часу. На зібранні вирішено відзначити 30-річчя смерти поета восени окремим вечором.

Нововідкрита

BARABASH ART GALLERY

оферує прекрасні оригінальні олійні образи по дуже уміркованій ціні та запрошує українських артистів давати свої образи на виставу і до продажу.

Тел.: 479-3171 8733 - 118 Ave., Edmonton, Alta.

коло OREST STUDIOS

портретисти і спеціялісти у весільних знимках

Григорій Барабаш, власник

ВИНАЙМАЄМО

НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ

на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)

12726 — 119 стріт. Телефон: 455-5425 або 479-3654

ПАЧКИ ДО ЕВРОПИ І АЗІЇ

Найстарша висилкова фірма на Західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва.

Висилаємо теж різні машини, виготовлені в СССР, як самоходи, мотоциклі, холодільні, телевізори та багато інших речей.

Оплата за висилку пачки з Англії 8.50 дол., без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.

Tel.: 424-6860 — 9753 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Храмове свято в Едмонтоні

З приводу храмового свята в церкві св. Володимира в Едмонтоні, в неділю, 30 липня Преосвященний Владика Ніл правитиме врочисту архиєрейську Літургію. Початок: 10 год.

Після відправи буде парафіяльний обід.

Молились за загинулих вояків

У катедральній церкві св. Йосафата в Едмонтоні минулої неділі була Панахида за упокій душ вояків дивізії «Галичина», що загинули 1944 року в Брідській битві з московським наїзником.

Богослуження правили оо. В. Волошин, Р. Ганкевич і Є. Камінський. Співав хор «Думка» під керуванням М. Іваника.

З нових видань

Донцов, або пристрасть, схема і цитати

Д. Донцов. Хрестом і мечем. Торонто, «Гомін України» (140 Bathurst St.), стор. 320. Ціна: 4 дол.

Перевидають Донцова. У цій книжці (після неї будуть інші) вміщено дев'ять нарисів і статтей. Деякі з них написані давненько: 30-40 років тому.

Торонтські видавці дуже рекомендують Донцова: «Читаючи книжку «Хрестом і мечем», кожен зможе переконатися, наскільки живі й актуальні вміщені в ній твори, наскільки кожне в них слово глибоко продумане, зважене і правильне» (стор. 5). У глибоку продуманість і правильність кожного свого слова не вірить сам Донцов, який поробив тут і там зміни в тексті.

Після років

Подаючи характеристику писань Донцова, В. Янів в «Енциклопедії українознавства» (гаслова частина, стор. 575-6) вказує на зміни у його світогляді і політичних поглядах: Донцов, колишній соціяліст, став запеклим противником усякого соціялізму, а з антирелігійних позицій через монізм і пантеїзм став оборонцем т.зв. воюючої Церкви.

Чи і які були зміни в Донцова, про це хай сперечаються донцознавці. Колись у Львові, справді, багато було полемік, для яких нема місця сьогодні. «Де потоптані Божеські закони, всяка будівля буде будівлею на піску». Так пише Донцов тепер (стор. 261). Отже, забудьте Чезаре Борджа, аморалізм і хижацтво, а мудрости не шукайте в Ніцше і Шпенґлера. Книгою «кріплячої мудрости» є Святе Письмо (стор. 247); зразками «непохитної віри» є Мати Божа і святі (стор. 247). Платон, Арістотель, Данте, Отці Церкви — це великі автори західної культури, себто т.зв. Окциденту. На Фавста і фавстівську людину краще махнути рукою, бо «не переможе диявола ніякий Фавст» (стор. 317).

У новому виданні Донцова, де багато уваги приділяється Святому Письму, бувають деякі дивні, навіть дивовижні твердження. Між Старим і Новим завітом є велика різниця, бо Старий завіт подає семітську релігійну думку, а Новий — арійську (стор. 271). Галилеяни, теж Христос, були, мабуть, арійці. Св. Павло не був арійцем, а все ж таємна грецька мудрість мала на нього більший вплив, ніж Старий завіт (стор. 271). Донцов, щоправда, не висловлює своїх поглядів; він цитує теософа Блаватцьку. Краще б посилатися на наукових дослідників Нового завіту, але між ними нема оборонців «арійської» лінії.

Від пристрасти

Якщо б публіцистів ділити на «арійців» і «семітів», то за стилем навряд чи можна Донцова зарахувати до арійців. Стиль його політичної публіцистики має виразно семітські ознаки: все починається з палкої пристрасти, яка легко будує нескладну схему, а в неї ще легше вкладає факти і цитати. Візьміть, наприклад, перший нарис у цій книжці «Дух наших історичних традицій» і порівняйте з брошурою «Де шукати наших історичних традицій?» (Львів, 1938). Це добрий шлях не тільки до традиції, а передусім до Донцова.

Хоч Донцов, як кажуть, складається з цитат, цитати в нього небагато важать. У передмові до публікації про традицію він каже: «Книжка має конспективний вигляд»... «Можна було б написати книжку вдесятеро повнішу, в сто разів більш зілюстровану прикладами і контрприкладами». Приклади і контрприклади — це тільки ілюстрація. Ілюстрація чого? Схеми. «Коли є загальна схема, її вже нетяжко буде виповнити кожному, хто того бажає і хто має змогу це зробити» (стор. 10). А що робити, коли схема виявиться надто вузька і штучна? Не зважайте на цю дрібну недостачу; дивіться на священну пристрасть, яка породила схему.

Перемоги нема без боротьби. А для боротьби треба людей з войовницьким духом. Це головна думка, яка в українців має стати пристрастю. Донцов повторює її раз-у-раз. З джерела пристрасти одна за одною з'являються контрастні схеми: козаки і свинопаси, орден і партія, лицарі і швейки і т.д. Ті схеми ілюструються численними прикладами, при чому Донцов хвалить лицарів, а ще більше лає швейків. Завдяки Донцову українці стануть на Страшний суд уже поділені: одні — праворуч, другі — ліворуч. Однак сподіваймось, що Господь, милосердний і справедливий, зробить не одну поправку. Не забуваймо, що найкращу притчу Христос сказав про колишнього свинопаса.

До цитат

«Перед друком книжки автор переглянув свої твори, поробив незначні скорочення і подекуди дав нові пояснення» (стор. 5) — кажуть видавці. Шкода, що скорочення незначні. Наведім деякі приклади з першого нарису.

У львівськім журналі «Вперед» В. Темницький 1933 р. гостро осудив «звіринні інстинкти» і «хамський дух» гітлеризму. Донцов 1938 року (стор. 42) навів статтю Темницького і висміяв: «Люди, перепоєні тою 'крівавою романтикою', як, напр., сучасні німці, се — 'тупоумні міщухи', в них 'хамський дух' воскресив 'звіринні інстинкти', від яких хай доля хоронить наш народ. За сим блеянням отвертих чи закаптурених драгоманівців не один готовий забути, що в сім крику нема ніякого поступу, ані гуманности, є звичайна овеча мудрість». У новім, торонтськім виданні (стор. 41) у тексті викреслена згадка про німців. Залишилась догана Темницькому за овечу мудрість! Коли викреслюєте німців, то викресліть і Темницького.

У львівському виданні (стор. 69) Донцов посилає демократів на науку до предків: «Новітні демократи наші хваляться своїм розумом, який протиставляють 'анархістичному' почуванню 'фашистів' і диких предків. Коли б вони знали, який дурний був їх той 'тверезий' розум, порівнюючи з ґеніяльним часто інстинктом прадідів! 'Розум' їм, наприклад, забороняє симпатизувати з 'реакцією', з людьми іншої політичної віри, навіть тоді, коли се виразно наказує інтерес національної збірноти, до якої належать. Так вони і досі проти 'гітлерівської Німеччини', яка нашій національній збірноті нічого злого не зробила». У торонтському виданні (стор. 62) подані тільки два перші речення: «Новітні демократи... прадідів». Львівські демократи, можливо, не мали ґеніяльного інстинкту, але політичне становище в 1938 р. оцінювали куди розумніше від Донцова. Пропустивши незручні рядки, він далі їх лає.

Ще одна цитата. На стор. 56-7 Донцов цитує львівську «Нову зорю» за 7 грудня 1933 р. Та газета нібито написала, що «вистане плекати літературу, національні пісні, національні гимни, національні гимни, національні обходи, обходи, одяг, улюблені краски, потрави і інше». Цитата помилкова і перекручена. Наведені слова є в «Новій зорі» за 3 грудня 1933. Автор статті о. Т. Галущинський каже, що національна свідомість проявляється в літературі й піснях. Він критикує Донцова, але ніде не твердить, що вистачає плекати літературу й пісні.

Назад до Шпенґлера

Хоч словом варто згадати Шпенґлера, колись щедро цитованого Донцовим. Є у Шпенґлера гарні цитати, які можуть стати в пригоді читачам нових статтей Донцова. Демаскуючи еміґраційних «шашелів», Донцов кидає громами в Самчука і Шевельова. Це шкідники і новітні Санчо Панси. Хто повірить, що Самчук чи Шевельов гірший самостійник за Донцова? А щодо Санчо Панси, то в Шпенґлера — це майже почесна назва. Він каже, що старовинний грек був Дон Кіхот, а римлянин — Санчо Панса.

Велику «єресь» Донцов знайшов у покійного І. Мазепи, голови ВО УНРади. Той 1948 року сказав, що «справжня політика відкидає всякі фантастичні пляни, вона мусить стояти на реальнім ґрунті. Політика має собі ставити досяжні завдання». Навівши цю заяву, Донцов б'є на сполох, та не каже ясно чого (стор. 216). Невже ж він уважає, що Мазепа не був українським самостійником? Чи, може, в очах Донцова політика повинна мати недосяжні завдання? «Що таке політика? Мистецтво можливого. Це старе визначення і воно каже майже все» — пише Шпенґлер (Занепад Заходу, 1922, II. 556-7). Німцям — каже він — треба завжди повторювати, щоб не змішували «того, що повинно статися, з тим, що станеться». Непогана ця пригадка й українцям.

Канадські кордони і П'єр де Полетика

Д-р Михайло Гуцуляк. Українець — співтворець кордонів Канади й Аляски. Ванкувер, накладом автора (2991 West 42 Ave., Vancouver, 13, B.C.), 1967, стор. 140. Ціна оправленого примірника: 3.50 дол.

Петро Полетика, або французькою, дипломатичною мовою П'єр де Полетіка — так звався представник російської держави, який 1824 підписав міжнародний договір із ЗДА, а 1825 року — з Великою Британією. Обидва договори стосувались міжнародно-правного статусу території, що тепер відома під назвою Британської Колюмбії. Полетика, українець родом, був, таким чином, співтворцем канадських кордонів.

Автор зібрав багато цікавих матеріялів про дипломата Полетику (він був російським амбасадором у Вашінґтоні в 1818 - 1822 роки), про його діяльність, про рід Полетик тощо. Найбільше уваги приділено історії двох міжнародних документів, які підписав Полетика. Є фотокопія одного документу.

Постаттю Полетики цікавився вінніпезький професор Яр. Рудницький, який написав передмову до книжки М. Гуцуляка. У Полетики проф. Рудницький знаходить «усі познаки модерного макіявеллізму». Як-не-як, був наш Полетика обережним і розумним дипломатом. Як людина теж був обережний і трохи ориґінальний. Більше разів збирався женитись, але так і не оженився ніколи. Розмову з новими знайомими починав потрійним запитанням: «Чи ви курите, чи нюхаєте, чи жуєте?» Якщо відповідь на всі три питання була «ні», то й розмова була холодна.

Праця д-ра М. Гуцуляка — написав проф. Я. Рудницький — «має велике значення як свідоцтво українського зусилля й української індивідуальної дії «на вершинах», тобто в найвищих сферах міжнародного політичного життя, ще далеко перед прибуттям українських поселенців на північно-американський континент для масового поселення «на низах» соціяльної драбини. Це зокрема важливе для українців у Канаді раз з уваги на сторіччя канадської держави в 1967 році, а теж і з уваги на те, що український вклад у розбудову Канади сягає дальше в глиб минулого як 1891-го року».

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик
Видає Спілка "Українські Вісті" під адресою:
Ukrainian News Publishers Limited, 10967 - 97 Street, Edmonton, Alberta.
Телефон 422-5709 Phone
Річна передплата в Канаді $4.00 Yearly Subscription in Canada ... $4.00
Поза Канадою $4.50 Outside Canada $4.50
Зміна адреси: 10 центів
Видавнича спілка не відповідає за оголошення
"Authorized as second class mail by the Post Office Department, Ottawa, and for payment of postage in cash".

Member Canadian Weekly Newspapers Ass'n
Published every Thursday by

Історія ЛУКЖ

Минулого тижня в Едмонтоні вийшла з друку книжка п.з. «Ліга українських католицьких жінок Едмонтонської єпархії: початки і діяльність». В «УВістях» найближчим часом подамо огляд змісту цієї публікації. Сподіваємось, що книжку з задоволенням привітають не тільки члени жіночої організації.

Книжка, яку зредагувала п-і Ірина Павликовська, містить статті загального характеру, як теж подає відомості про кожний відділ ЛУКЖ Едмонтонської єпархії, себто двох провінцій Алберти і Британської Колюмбії.

«Цей твір, над яким пильно працювала редакторка та її співпрацівниці, є висловом пошани для всіх тих численних жінок, які були не лише матерями родин, але виявили материнську дбайливість також для своєї парафії, для своєї єпархії, для всієї Церкви» — написав у вступному слові Преосвященний Владика Ніл, який колись був організатором ЛУКЖ.

Нововидана книжка — каже він — «є не тільки гарним причинком до історії нашого церковного життя в Канаді, але й неоцінненим документом для майбутнього історика».

«Сподіваюся, що ця книжка, яка описує нам недавнє минуле ,буде передусім закликом і заохотою працювати для нашого безпосереднього майбутнього».

«Цифри і статистика, подані в книжці, говорять самі про себе. Вони свідчать про значну роботу, яку виконали відділи ЛУКЖ під проводом своїх управ».

«Нехай ці сторінки будуть заохотою для молодшого покоління українського католицького жіноцтва, щоб і вони мали любов до Бога, рідної Церкви і рідного народу».

«У молодій єпархії — каже накінець Владика Ніл — багато потреб і завдань. Нам треба передусім краще й успішніше організувати навчання і виховання дітей і молоді. Нам треба розбудувати єпархіяльні установи. В нас незакінчена праця. Вона щойно започаткувалася. Ця пригадка нехай скріпить апостольського духа всіх членів ЛУКЖ».

Наведені слова, здається нам, дають добру характеристику і діяльности ЛУКЖ, і книжки про діяльність. Книжка, сподіваємось, буде незабаром у ваших руках. Вона має 234 сторінки. Ціна примірника: 3.50 дол.; в оправі: 5.50 дол.

У гурті праця йде легше. Нова книжка, власне, показує спільну працю. Нова публікація, видана єпархіяльною управою, допоможе зміцнити почуття єдности і спільної праці. Навіть члени малого відділу ЛУКЖ у далекій місцевості не залишаються самі; вони становлять спільну організацію, ведуть спільну працю.

Чи ви читали „Тайм"?

Щотижня мільйони читачів у різних країнах світу читають «Тайм» і майже щотижня знаходять там майже сенсаційні церковні новини. Після цього не один читач, зустрівши знайомого, питає: — чи ви читали останнє число «Тайм»-у?

Декілька тижнів тому популярний «Тайм» подав огляд нових богословських поглядів, очевидно, більш чи менш сенсаційних. Тоді один здивований читач післав денверській католицькій газеті «Реджістер» листа з відомим запитанням: чи ви читали «Тайм»? Газета опублікувала коротку відповідь і дала рішучу пересторогу: запам'ятайте, що «Тайм» не є ніяким авторитетним джерелом інформацій про церковні справи.

Тепер прийшла черга на пітсбурзького епископа Миколая Елька. Не висловлюючи нікому ніяких пересторог, радимо звернути увагу на «Тайм» за 21 липня. Прочитавши звідомлення «Тайм»-у про римське «заслання» епископа М. Елька, не дізнаєтесь нічого нового про того владику, зате про «Тайм» знатимете більше.

Звістка в «Тайм»-і повинна бути барвиста, і якщо новина сіра, то «Тайм» додасть їй кольору. Можна подати думку авторитетної особи, не подаючи її прізвища; це не шкодить, а навіть збільшує ефект. Наприклад, у Пітсбурзькій єпархії «ніякий русин, що поважає себе самого, не прийме українця в хату». Це «Тайм» дізнався від одного «рутенського» священика.

Головне ось що. Багато хто припускає, що церковні новини, які появляються в «Тайм»-і, перевіряють знавці церковних справ. У пітсбурзькій історії не видно ока знавця. «Тайм» повторив давно всім відомі події і недвозначно висловив підтримку вузькоглядним людям, що усувають іконостати в ім'я II Ватиканського Собору й американізму.

Який висновок? Дуже простий. Коли знайдете в «Тайм»-і якусь цікаву церковну звістку з окремим насвітленням (в «Тайм»-і кожна звістка насвітлена), перевірте з певнішого джерела і насвітлення, і деталі, і навіть саму справу.

КАНАДА БЕРЕ УЧАСТЬ У СВІТОВІЙ ПОЛІТИЦІ

Конференція НАТО у Люксембурзі

Брюно ТЕНГУМЕН
«Кан. сцена»

Автор цієї статті репрезентував Канадську федерацію етнічної преси у складі делегації Канади на конференції НАТО.

Автор цієї статті репрезентував Канадську федерацію етнічної преси у складі делегації Канади на конференцію НАТО.

Відвідувачів Великого князівства Люксембургу справді зворушила краса тієї країни в 37 миль завширшки і 62 милі завдовжки. Її зелені узгір'я і долини, без суворости звичайних гір, проміняють буколічним спокоєм. Її населення нараховує 400 тисяч душ. Там, в Европейському центрі Кірхберг — модерному 22-поверховому будинку, минулого місяця мали нараду міністри країн НАТО.

Секретар НАТО Манліо Брозіо на пресконференції сказав, що міністри присвятили багато уваги кризі на Середньому Сході. У промові президента Люксембургу до учасників конференції звучала та сама стурбованість: «Перед обличчям великої загрози ми повинні знову показати нашу солідарність словом та ділом. Ми повинні розглядати наш союз як безпечну затоку серед бурхливого політичного моря».

Зате голова Ради НАТО прем'єр Данії Єнс Отто Краг попередив, що покищо нема надій на розв'язання основних проблем Европи. «Це підкреслює потребу єдности всередині Союзу. Без цього всі спроби знайти тривалу розв'язку будуть невдачними». Він пригадав, що тепер заново перевіряється концепцію НАТО і на наступній конференції міністри зроблять відповідні рішення, щоб перетворити цей союз у модерний та ефективний інструмент. Щодо Середнього Сходу, то шляхом переговорів треба буде знайти тривалу розв'язку політичних проблем. Треба продовжувати заходи з метою обмежити воєнні дії у В'єтнамі та закінчити цей конфлікт. Треба завершити переговори про договір щодо непоширення ядерної зброї. «Заявім виразно, що наші країни готові дати свій вклад у досягнення отих цілей».

Щодо стосунків між Заходом і Сходом, міністри вирішили «продовжувати консультації для поліпшення взаємовідносин між союзними державами. У німецькому питанні підкреслено потребу мирної розв'язки на базі вільного вияву політичної волі німецького народу з метою встановити справедливий і тривалий мир в Европі.

Міністри країн НАТО висловили стурбованість питанням розширення і контролю на різними родами зброї; вони вважають, що СССР і країни Східної Европи могли б зробити реальний крок у напрямі зменшення збройних сил. Щодо Кипру: Греція і Туреччина повинні відновити переговори і добитися практичної розв'язки.

На пропозицію Італії схвалено теж резолюцію про тісну співпрацю в галузі техніки, щоб зменшити різниці в технічному прогресі не лише між Північною Америкою і Европою, а й між европейськими та іншими країнами світу.

Нам сказано, що міністер закордонних справ Канади Поль Мартен дав важливий вклад в обговорення міжнародного становища. Він аналізував арабсько-ізраїльські проблеми в світлі поточних фактів і згодом у промові до представників преси в Парижі виявив становище Канади. Важливою була його заява, що "поки арабські держави не визнають права Ізраїлю на існування в мирі та безпеці, доти Середній Схід буде стояти перед загрозою повторення подій з 1948-49, 1956 років та з останніх днів».

Єдині вигляди на полагодження тієї кризи дають переговори і здоровий розсудок, а, далі, згода між великодержавами, бо вони єдині можуть запевнити практичні гарантії. Покищо нема вигляду на тривалу угоду, тому треба знайти тимчасову розв'язку: встановити присутність ОН по обох боках кордону; миру там не буде, якщо не буде нагляду безсторонньої установи з обох боків. Другим важливим аспектом є визнання права усіх країн, з Ізраїлем включно, на вільний проїзд через Тіранську протоку і Суєзький канал. Без полагодження справи палестинських біженців угода буде нереальна.

Делегація Канади побувала в Парижі, де мала важливі розмови з керівниками Франції. Майбутнє покаже, які будуть наслідки цих безпосередніх контактів. Канадці можуть бути певні, що їхня країна провадить закордонну політику відповідно до своїх спроможностей і дає значний вклад у відновлення безпеки та здорового глузду в міжнародних стосунках, де цих прикмет часто бракує.

ВИКОНУЮТЬ ТВІР ЕДМОНТОНСЬКОГО КОМПОЗИТОРА

На українському фестивалі в Давфині буде виконаний новий твір едмонтонського композитора Сергія Яременка.

Олександер Грановський написав поему «Хрест свободи», а С. Яременко склав музику. Твір буде виконаний хором під керуванням д-ра Павла Маценка.

Давфинський фестиваль буде 4 і 5 серпня.

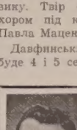

NEVILLE WORLD TRAVEL SERVICE

НЕ ПРОПУСТІТЬ ДОБРОЇ НАГОДИ!

Корабель АЛЕКСАНДЕР ПУШКІН МОНТРЕАЛ — ЛОНДОН — ЛЕНІНГРАД

ВІДПЛИВАЄ — 30 квітня, 1 червня, 4 липня, 8 серпня, 10 вересня, 12 жовтня.

ВІЗИ ДЛЯ ВІДВІДУВАЧІВ — На візи, щоб відвідати села, треба почекати від 6 до 10 місяців.

ВІЗИ ДЛЯ ТУРИСТІВ — протягом п'яти днів.

Нові низькі ціни проїзду — Заощадіть до $250.00 літаком або морем

У СССР — безпосередні агенти

Можете сплатити пізніше — 10% завдатку. Тільки $32.00 процентну на рік від $1.000.00.

Замовляючи квиток у нас, ви не платите більше.

За докладними інформаціями звертіться до

Kathy Sprague, Maurice Miles or Bob Neville

NEVILLE
World Travel Service Ltd.
Professional Bldg., 10844 Jasper Ave., Ph. 429-3374
(formerly Westmount Travel Service)

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Українські книжки на «Експо-67»

Прочитав я вашу вступну п.н. "Меткий професор" («УВ», 13 липня) і думаю, що до повности справ треба було б теж сказати, що в справі українських книжок на світовій виставці робив старання Комітет українців Канади, Централя у Вінніпегу. Це питання обговорював з чинниками «Експо» ще покійний дир. В. Кохан. Саме він від імени КУК добився, щоб на світовій виставці були українські книжки. Повідомлення від пляновиків «Експо» про те, що українці зможуть виставити пів сотні назв — книжок на виставці прийшло вже по похороні В. Кохана. Маючи дозвіл на виставку, президія КУК віддала цю справу до зреалізування УВАН, а УВАН доручила це проф. Я. Рудницькому, який мав вільну руку в доборі експонатів. Останній вирішив саме про теперішній вигляд виставки та добір авторів, як також заподання інформації до каталогів.

Робив також старання КУК у справі окремого павільйону для українців. Скромний павільйон мав коштувати великі сотні тисяч долярів. Довго про це дискутувалося в різних колах, зокрема серед тих, які фінансово могли б допомогти. Видатки переростали фінансові спроможності, і ця справа була з конечности занехана. До цього прийшла ще пізніша постанова, що окремих павільйонів національних груп Канади не буде влаштувається, і справа була повністю припечатана.

Думаю, що про ці речі українська громада в Канаді повинна знати, щоб не витворювалась якісь здогади, припущення, а то й жалі на невластиву адресу.

Вінніпег Поінформований

ПІДСОВЄТСЬКІ БУДНІ

ТРУДІВНИКИ УКРАЇНИ НАРІКАЮТЬ НА ПОГАНІ УМОВИ ЖИТТЯ

На малюнках, що друкуються в журналах і газетах підсовєтської України, трудівники зображені як щасливі громадяни квітучої країни: завжди усміхнені, бадьорі.

Радости, якої так багато на папері, куди менше у житті. Робітники нарікають на погані умови життя, на бюрократичну тяганину.

З російських та українських газет радіо «Свобода» недавно зібрало деякі голоси робітників України.

* * *

ПАШПОРТ. — У московських «Ізвєстіях» донбаський робітник Миколай Кузнецов розповідає про свою жінку: «Моя дружина — місцева. Під час війни пропало свідоцтво про її народження. Живі її батько, брат, чотири сестри і багато людей, які знають її за місцем народження і життя. Але от уже понад двадцять років вона живе з короткотерміновим пашпортом. Воно, звичайно, жити можна, але прикро викреслювати з життя час, витрачений на постійні митарства до установ за цим пашпортом».

Понад двадцять років постійні митарства до установ тільки тому, що під час війни пропало свідоцтво людини про дату її народження. Є люди, які можуть посвідчити, де і коли ця людина народилася. Але система не дозволяє розв'язати таке елементарне питання за кілька днів. Після двох десятиріч митарств потрібно обговорення на сторінках совєтської газети. Газета, звичайно, намагається створити враження, що винні малі діячі державного апарату на місцях. А вони працюють згідно з інструкціями, даними згори.

* * *

ПОДОРОЖ. У газеті «Правда України» учитель Хвиля з Хоролу Полтавської области розповів про свою подорож до Києва.

Він пішов на автостанцію Хорол. Хоч за розкладом автостраскою мають їхати кілька автобусів на Київ, проте він даремно чекав на них. Перед його очима до Києва їхали порожні машини, але шофери відмовлялися брати пасажирів, бо боялися автоінспекції.

Нарешті один шофер погодився за добрі гроші взяти його з собою і привіз до Києва, де він з запізненням полагодив свої справи.

Про своє повернення до Хоролу рейсовим автобусом хорольський учитель розповідає таке: «Нарешті все з'ясував, поспішаю до кася. Черга метрів п'ять; власне, не черга, а безладний натовп... Гвалт, давка. А касирка не поспішає, з кимось розмовляє і покрикує на пасажирів. За хвилин п'ять перед відправленням автобусу гримнула дверцятами, хоч іще не встигла продати всі квитки. Мені пощастило взяти квиток, і я сідаю, а тих, що залишилися без квитка, не підпускають близько».

«Вони тячуть гроші водіям, ті, звичайно, неприступні. Одній дівчині пощастило увійти до автобуса, і вона благає: «Зрозумійте, я спізнюсь на важливу нараду, на мене чекають люди». На її оборону виступають пасажири: «Візьміть». Але водій викидає валізку, а пізніше виштовхує і пасажирку. Пасажири обурені, хвилюються, я починаю соромити шофера... Він кричить на всіх пасажирів: «Заткніть пельку, не ваша справа?...» Автобус рушає з місця. Іде тільки п'ятнадцять осіб і ще стільки ж залишаються на станції. На душі гірко, прикро. Доїхав я до своєї хорольської зупинки з запізненням. Останній місцевий автобус вже поїхав і мені довелося решту шляху іти пішки в пізню ніч. Я лаяв усе на світі...»

* * *

ВІДПУСТКА. — У московській «Строїтєльной газєтє» Зоя Кузнецова розказує про відпустки робітників і дещо інше.

В Одесі існує Одессільгосп-буд. Як видно з назви, він має завдання здійснювати будівництво в селах. Одна контора Одессільгоспбуду знаходиться в селі Красноселка, а загін ч. 1, яким керує ця контора, працює за сто кілометрів від неї. Мабуть, ніхто не сумнівається в тому, що робітники такого віддаленого від контори загону мають не менше прав на відпустку, ніж робітники, що працюють по сусідству. Як виглядають їхні права на практиці?

«Зібрались ви у відпустку» — пише З. Кузнецова. «Отримали дозвіл від начальника ділянки і поїхали в Красноселку за відпускними. Приїхали, а начальника немає на місці, нікому накласти резолюцію. День пропав. Вертайся назад. На проїзд пішло два карбованці шістдесят шість копійок».

«Другого дня ви витрачаєте таку саму суму, застаєте начальника колони, але відсутній начальник відділу кадрів — нікому видати наказ, а без нього бухгальтерія грошей не нараховує. І знову день пропав».

«Бухгальтера теж застати не легко. Коли ж ви, витративши кілька днів і чимало грошей на дорогу, нарешті запасаєтеся усіма паперами і підписами, виявляється, що немає касира. Декому з нас вдається добратися до будівельної контори щойно за 20-15 хвилин перед кінцем робочого дня. Тоді ми взагалі нікого в конторі не знаходимо — всі поїхали додому в Одесу. Так, дивишся, і вся відпустка минула».

* * *

МАТИ З ДИТЯМ. — Та сама З. Кузнецова розказує про недолю робітниці Петриченко.

Петриченко пішла в декретну відпустку. Будучи вагітною, і пізніше, після народження дитини, вона не могла поїхати за сто кілометрів до контори, щоб одержати відпускні гроші. Тому попрохала вислати їй гроші поштою на хатню адресу. Але протягом трьох місяців, не зважаючи на всі прохання, не могла одержати належних їй грошей.

* * *

10,000 ЛЮДЕЙ. — Робітники Цобенко і Лазарев з херсонського передмістя дають у київській «Робітничій газеті» невеселий образ у тому передмісті.

Передмістя — це робітниче селище, де живе 10.000 мешканців. Як живуть? «Тут нема ні тролейбуса, ні кіно... Взимку і восени на вулицях непролазна грязюка. В селищі нема асфальтових і брукованих шляхів і тротуарів. Через це і автобус до нас не доходить, і швидка допомога доїхати не може. Правда, раніше у нас був свій медичний пункт. Але потім його чомусь ліквідували. І баню в селищі закрито. А нової не будують. Нема у нас і дитячого садка і ясел. За такою дрібницею, як учнівський зошит чи ручка, треба їхати в місто».

Так виглядає побут не в якомусь глухому кутку, а в передмісті Херсону, та ще й на 50 році режиму, який нібито дбає про долю робітників.

Доповідачі на світовий конгрес уже призначені

Нарешті вже і в Европі призначено доповідачів на Світовий конгрес вільних українців. Мав бути один; компромісово призначено доповідача і співдоповідача.

Доповідь про українську визвольну боротьбу матиме ред. Григорій Грабар з Лондону; співдоповідачем буде інж. Аркадій Жуковський з Парижу. Вже раніш вирішено, що як доповідачі на пленарних сесіях ЛВУ виступлять проф. Лев Добрянський (ЗДА) і ред. Іван Сирник (Канада).

Світовий конгрес в Ню Йорку триватиме від 19 до 26 листопада.

З Ню Йорку повідомляють, що підготова великого зібрання йде добре. Розсилаються матеріяли і запрошення. Між матеріялами є основні засади СКВУ, проєкт резолюцій та проскти звернень до українців в Україні, українців у вільному світі, до вільних країн світу та Об'єднаних Націй.

З Европи прийшла вістка, Центральне представництво української еміграції в Німеччині (ЦПУЕН) репрезентуватимуть на СКВУ його голова Антін Мельник та секретар Володимир Ленік.

Оповістка

Албертський Департамент для справ Молоді запрошує молоді особи в провінції вносити аплікації — особи, що охочі послужити в дорадчому комітеті при Міністрові для справ Молоді на протязі одного або двох років.

Всяка албертська організація, група або особа може зголосити імена кандидатів, які заінтересовані істотно справами молоді, вміють достатньо висловити свої ідеї, і є у віці від 16 до 22 років.

Речинець для зголошення аплікацій і номінацій є 15 вересня, 1967.

За докладними інформаціями пишіть:

Youth Committee,
Department of Youth,
26th Floor, C.N. Tower,
Edmonton, Alberta.

DEPARTMENT OF YOUTH

Hon. R. C. Clark, Minister
Mr. C. L. Usher, Deputy Minister

PROVINCE OF ALBERTA

ДУХОВНІ РОЗДУМИ
ЩО ПЕРЕШКОДЖАЄ ДУШЕВНОМУ МИРОВІ?

о. Микола ДЯДЬО

Де лад, де є так, як бути повинно, там можна знайти Божий мир. І Божий спокій не покидає людину так довго, як довго не вкрадеться до душі якийсь непад. Безлад може зайти чи то у думанні, чи бажанні людини.

І так, для прикладу, деякі люди — чи то з незнання чи з недбальства — не дивляться на щоденні випадки з Божої точки зору. Через це бувають неспокійні, занепокоєні, готові на все, щоб лиш заспокоїти свою потребу чи вигоду. Вони стараються уникати невдачі і за всяку ціну здобути те, чого хочуть. І вірні Богові люди працюють, щоб могти жити і мати на життя, але вони ніколи не забувають, що є Бог на небі, що Бог дав правила праці і старань. А коли про щось сумніваються, то питають Христової Церкви: чи можна це робити, чи ні; чи можна так робити, чи треба робити інакше, чи взагалі не робити.

Ніколи не відвертай очей від Христової науки, бо світ тебе обманить. Зважай радше на Божі суди, а не на думки світових людей. Нехай ні людська похвала, ні людська догана не відверне тебе від віри Божої.

Неспокій і безпорядок закрадаються до душі несподівано, без попередження. Людина може, приміром, бажати якогось земного успіху чи користи, не оглядаючись на Божу волю чи що до самого успіху чи що до способу його набути. Якщо таке зайде, людина може втратити спокій душі. Сам успіх чи користь не є нічим злим, але коли хтось старається про них без огляду на Бога, то він обдурює себе: успіх не буде успіхом, лише втратою; користь стане нещастям. І хоч людина в такому випадку не звертає уваги на Господа, то Господь, як батько блудного сина, не перестає своєю ласкою турбувати і безпокоїти совість і закликати до повороту.

Будь направду розумним. Не рви язуйся до якихось бажань назавжди. Склади всі свої наді, плани і зусилля перед Богом. Йди за тим, що вигладає тобі розумним і добрим, але не роби твердого рішення, що коли мусни мати те, чого хочеш, без огляду на ціну. Якщо в житті завжди будеш іти вперто за своїми себелюбними бажаннями, то знай, що колись будеш мати жаль до самого себе і будеш каятися!

Є лише одна дорога до правдивого і тривкого спокою. Це — Божа воля. Людина не має душевного спокою або тому, що хоче для себе того, чого Бог не хоче для неї, або тому, що відмовляється прийняти те, що Бог їй посилає. Хто приймає Божу волю і годиться з нею, той дістане Христовий мир.

А як зі мною? — питаю себе. Чи стараюся прийняти Божу волю у всьому, що мені приносить щоденне життя?

Щоб без спротиву і з покорою це робити, треба мати на оці не лише теперішню хвилину чи нинішній день, а все життя як земне, так і вічне. Треба пам'ятати, що Бог керує життям, що Бог його підержує і дозволяє, щоб нас стрічало добро чи горе.

Допускаючи на нас лихо, Бог має глибокі, найчастіше нам незрозумілі, причини. Покажемо свою найбільшу мудрість, якщо приймемо Божу волю, як щось найліпше для нас. Приймаймо невдачу чи нещасти, яким не можемо зарадити, як щось, що Бог допустив для нашого добра. Згадаймо терпеливого Іова!

Якщо нам вдається дійти до стану душі, коли ми рішені все приймати, що Господь нам посилає, щойно тоді ми зазнаємо пречудного Божого спокою у нашій душі.

Наймудріший Боже! Ти знаєш, що найліпше для мене. Все, що на Ти дозволяєш в мосму житті, якимсь способом є добром для мене. Ти не нимагаєш, щоб я розумів Твої пляни і допусти. Ні, Ти вимагаєш, щоб я їх прийняв, і то тому, що вони походять від Тебе. Зрозуміла річ, що Ти сподіваєшся, що я робитиму все можливе, щоб поправити зло, що мені приключається. Якщо ж я не можу зла поправити, то прийму його задля Тебе, тому, що Ти його допустив чи, може, й післав. Шукаючи Твоєї волі понад мос уподобання чи нехіть, знайду внутрішній спокій. Маючи той спокій, буду ясніше думати, буде легше мені контролювати мої нерозумні, часто забагатки, бо ясніше бачитиму, які нерозумні вони. Коли житиму за Твою волею щодня, Ти дасти мені участь у Твоїй мудрості.

Складають пожертви на торонтську церкву

У ПЕРШІ РОКОВИНИ СМЕРТИ о. ЯР. БЕНЕША

У перші роковини смерти о. Ярослава Бенеша торонтська парафія Покрова Пресвятої Богородиці пом'янула свого покійного душпастиря, що помер торік на 50 році життя.

В час заупокійної Літургії проповідь мав о. прелат П. Каменецький. Після відправи був парафіяльний поминальний обід. Слово про бл. п. Яр. Бенеша мав п. В. Дідюк. «Тяжко нам забути, тяжко погодитися, хоч уже рік минув, що його нема між нами» — сказав він про о. Бенеша.

Під проводом о. Бенеша парафіяни збудували гарну церкву. «Він — говорив В. Дідюк — був не тільки ентузіястом плянів розбудови; він умів також спокійно, терпеливо і при тім дуже тактовно вирівнювати різні, навіть противні погляди. До всього ставився як справжній слуга Божий, як брат і приятель».

Тепер, у роковини смерти свого душпастиря, парафіяни склали пожертви на закінчення будови церкви.

25-річчя парафії в Ту Гилс

Парафія св. Володимира й Ольги в Ту Гилс у неділю, 13 серпня, відзначає 25-річчя.

Того дня буде архиєрейська Літургія. На торжество запрошують вірних усієї округи.

Газети вчинили багато замішання,

КАЖЕ АДМІНІСТРАТОР ПІТСБУРЗЬКОЇ СПАРХІЇ

Офіційний лист нового апостольського адміністратора Пітсбурської спархії закликає до спокою і розсудливости, робить докір газетам, але не дає нових вияснень про зміну керівництва спархією.

У листі, опублікованім у газеті «Візантайн Католік Ворлд» (16 липня), о. Едвард Роєак каже: «Святіший Отець дав мені повну відповідальність за справи спархії і повну владу керувати її адміністрацією».

Єпископ Миколай Елько, який і далі залишається в Римі, є ієрархом Пітсбурської спархії, і священики мають згадувати його ім'я у відправі богослужень, «дармо що він не виконує пілкої юрисдикції».

«Ми обидва, єпископ і я, будемо на наших теперішніх постах, поки Святіший Отець не зробить зміну».

Газети, які останнім часом друкували різні звідомлення про Пітсбурську спархію, «некотячи» вчинили багато замішання, каже о. Е. Роєак. Він закликає священиків і вірних ставитись критично до газетних вісток, які викликають замішання і поділ у спархії. Це може завдати нових прикростей і послабити нас, каже він.

«Наші предки багато праці вклали, щоб створити спархію і зберегти для нас нашу релігійну й етнічну спадщину, і ми не можемо дозволити, щоб це сталося (поділ і послаблення)».

Будують духовну семінарію в Аргентині

У Буенос-Айресі почалась будова української католицької духовної семінарії. У тому будинку мешкатиме також єпископ Андрій Сапеляк.

На цю пору є 9 студентів. Вони навчаються в різних школах латинського обряду.

Преосвященний Андрей одержав пожертви від деяких вірних Чікагської спархії.

ШОСТА НЕДІЛЯ

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 110

Брати, маючи дари по даній нам ласці різні, чи то пророцтво, по мірі віри, чи служіння, то в служінні, чи хто навчає, в навчанні, чи хто напоминає, в напоминанні, хто роздає, в простоті, хто старшує, в старанності, хто милосердиться в радості.

Любов нехай буде нелицемірна. Ненавидьте зла, горніться до доброго, любіть один одного братньою любов'ю, випереджайте один одного пошаною.

В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господу служіть, радійте надією, в горі будьте терпеливі, перебувайте в молитві, в потребах святих співдійте, зберігайте гостинність.

Благословіть тих, що вас переслідують, благословіть, а не кляніть.

СВЯТЕ ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАТЕЯ: зач. 29

У той час, Ісус увійшовши в човен, переплив і прибув у свій город. І ось принесли до нього розслабленого, що лежав на постелі. А Ісус, як побачив їх віру, промовив до розслабленого: "Бодрися, сину. Прощаються тобі твої гріхи".

Тоді деякі книжники сказали про себе: "Він хулить". А Ісус пізнав їх гадки і сказав: "Чого ви лукаве думаєте в серцях ваших? Бо що легше, сказати: прощаються тобі гріхи, — чи сказати: встань і ходи? Та щоб ви знали, що Син чоловічий має на землі власть прощати гріхи", — тоді каже до розслабленого: "Встань, візьми свою постіль і йди до свого дому".

І той устав і пішов до свого дому. А народ, побачивши, здивувався і славив Бога, що таку силу дав людям.

ЧЕТВЕРТИЙ РІК РЕЛІГІЙНИХ РАДІОПЕРЕДАЧ З ЕДМОНТОНУ

(о. ю. к.) Восени 1966 року Централя українців-католиків Едмонтонської спархії почала четвертий рік релігійних радіопередач через французьку станцію Се-Аш-Еф-А. Досі було 37 щотижневих програм: 9 підготовка і провів п. Р. Шанковський, а 27 — п. Г. Порохівник. Як дикторки виступали п-і Ольга Ганкевич і п-і Ольга Шевчук.

ПРОГРАМИ

Духовні науки або короткі доповіді в час радіопрограм виголошували: о. Р. Ганкевич: «Під Христове Різдво»; о. М. Гнесько ЧСВВ: «Оцінка вартостей»; о. П. Качур: «Культ Божої Матері після II Ватиканського Собору»; о. Ю. Ковальський: «Спархіяльний з'їзд українських католицьких організацій Едмонтонської спархії і його завдання», «Апостольство мирян — могутній засіб обнови», «Про духовні покликання»; «В чому полягає почитання Пресв. Богородиці?»; о. М. Мартинків: «Розумові докази на існування Бога» (дві науки); о. Г. Миколів: «Про священичі покликання»; д-р Ярослав Онуферко: «На передодні з'їзду БУК Едмонтонської єпархії»; п-і Ірина Павлиновська: «Підготова з'їзду ЛУКЖ»; п-і Олена Рослик: «В День української матері»; вдв. Петро Саварин: «Українці Алберти у світлі статистики» (дві доповіді); о. Б. Снігурович: «Листопад — символ боротьби за свободу Церкви й народу»; д-р Мелетій Снігурович: «22 січня 1918 і 1919»; о. В. Тарнавський: 1. «За слідами трьох царів», 2. «З приводу річниці бою під Крутами», 3. «Неминучість українського народу», 4. «Про церковний спів», 5. «У 50-річчя священства верховного архиєпископа і с к о п а Його Блаженства Кир Йосифа»; о. Я. Федуник: 1. «Богоявлення і Різдво у Східній Церкві»; 2. «У святий Великий піст»; мгр Михайло Хом'як: «З приводу 10-ліття заснування української католицької митрополії у Вінніпезі»; п. Іван Шевчук: «Тарас Шевченко — поет любови».

На зміст радіопередач складалися теж читання Святого Письма, різні коментарі, українська церковна та поважного характеру світська музика тощо. Як церковні роковини свята, так теж національні роковини було відзначено окремими передачами.

Радіопередачі треба було оплачувати, і здобуття фондів належало до найбільших журб Централі. На жаль, небагато було тих, що відізвались на численні прохання і заклики складати на радіофонд. З другого боку, ті, що відгукнулись, зробили це направду щедро. До них належали як церковні громади й організації, так і окремі особи.

ПОЖЕРТВИ

Церковні громади та організації склали: 60 дол. — відділ БУК катедральної парафії св. Йосафата; 50 дол. — Марійська Дружина парафії св. Юрія в Едмонтоні; 35 дол. — відділ ЛУКЖ парафії Успення в Едмонтоні — Джеспер Плейс; по 30 дол.: катедральна парафія в Едмонтоні, Апостольство Молитви тієї парафії, відділ БУК парафії Пресв. Євхаристії в Едмонтоні, відділ ЛУКЖ при церкві св. Володимира в Едмонтоні (Калдер), парафія св. Василія в Едмонтоні, Український Народний Дім і Українська Католицька Щадниця в Едмонтоні; 22 дол.: відділ ЛУКЖ парафії св. Покрова в Едмонтоні (Беверлі); по 20 дол.: парафія в Чергил, Алта; та зі збірки на похоронні Івана Гринюка у Пембрук, Алта; по 10 дол. — відділ ЛУКЖ парафії Пресв. Євхаристії та відділ БУК парафії св. Покрова в Едмонтоні.

Пожертви одержано від осіб цих осіб: по 30 дол. Микола і Анна Олійники, Матвій і Стефанія Кордибани, Василь і Софія Гринчуки — всі з Едмонтону; по 25 дол. Анна Лучканич, Микола і Софія Зиничі, Маруся Чеканська, Микола Галій і Василь Духній — усі з Едмонтону; по 20 дол. — Юлія Биковська з Ст. Алберт, Юлія Більо з Росгінтон, Алберта; 15 дол. — Фред Долішний з Ст. Майкел, Алта; по 10 дол. П. Поломарк з Мондер, Володимир Вагнюк, Анна Базюк і дві особи — усі з Едмонтону; по 5 дол. — Теодор Бестильний з Торгилд, Марія Тхір зі Стрия, Алберта та Євген Апонюк, Орест Вернер, Іван Кощин, Ліда Соробей і П. Білток та одна особа — усі з Едмонтону; 4 дол. — Олександра Харина; 3 дол. Анна Обуховська; по 2 дол. — Юстина Візнюк, Стефан Войтів і одна особа — усі з Едмонтону.

В загальному вплинуло до каси Централі на радіофонд з міста Едмонтону, з парафій: св. Йосафата 267 дол., св. Юрія 191 дол., Пресв. Євхаристії 70 дол., св. Володимира - Успення 75 дол., св. Покрова 32 дол.; крім того, були пожертви парафій та осіб з-поза Едмонтону. Разом: 820 долярів. Решту коштів покрила Централя.

Усім ласкавим жертводавцям — найщиріша подяка.

Увесь тягар підготови й керування програмами спочивав на одній особі: спочатку діло вів п. Роман Осташевський, потім п. Григорій Порохівник — голова Централі. Вони посвятили багато часу і праці. Їм належить якнайбільше признання від Централі, її складових організацій і численних радіослухачів в Алберті й Саскачевані.

Радіо—це один із найважливіших новочасних засобів голошення Божого слова. Ватиканський II Собор присвятив йому та іншим засобам зв'язку окремий декрет.

Релігійні радіопередачі, що їх з чималим зусиллям веде вже чотири роки Централя українців-католиків Едмонтонської спархії, треба конче продовжувати, це буде можливе лише при фінансовій допомозі нашого загалу. Про цю допомогу Централя дуже прохає всіх, подаючи оце звідомлення.

Після літніх місяців почнеться п'ятий рік релігійних радіопередач.

Богослуження: липень - серпень

Гр.Юл.Дні — Юліянський календар Григоріянський календар

30 17 Н 6 по Сош.	**11 по Сош.**
31 18 П Якинта мч.	Євдокіма прав.
1 19 В Макрини преп.	Проіох. Чесн. Хр.; бр. М.
2 20 С **Ілії прор.**	Перен. м. Стеф. архид.
3 21 Ч Симеона і Івана преп.	Ісаакія преп.
4 22 П Марії Магдал.	7 молодців в Ефезі
5 23 С Трофима мч.	Євстигнія мч.

Sterling Memorials Ltd.

3619 - 118 Avenue
EDMONTON, ALTA.
Ph. 474-1311

Фабричні ціни

Peter Kokolski, Manager

АЛБЕРТА

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
30. — Гей Скуз 10

оо. Василіяни
Box G., Mundare
30. — Гізард св. Івана

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
30. — Бонниленд год. 10 р.
6. серпня — Ст. Павло год. 8.30 рано; Ґлендон год. 10 р. Від 6 до 25 липня душпастир на відпочинку.

о. М. Головатий
30. — Гей Лейкс год. 11; Кемрова 7.30 веч.

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
30. — Редвотер — храм
6. серпня — Делф
13. — Восетна

о. М. Гураль
P.O. Box 58, Myrnam, Alta.
30. — Фіделіті год. 10.30
6. серпня — Мирнам год. 10 Літія (Преображення)

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
30. — Деляф
6 серпня — Делф — 50-літній ювілей парафії. 9.30 привітання Владіки, год. 10 архиєрейська Св. Б.; бенкет після відправи
13. — Лемонт год. 10

Катехизація дітей: Делф від 31 липня до 6 серпня.

о. О. Захарієвич
P.O. Box 160, Redwater
30. — Редвотер год. 10 рано (празник)
6 серпня — Редвотер год. 10 рано

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279
30. — Ліпор

о. Б. Каричек
P.O. Box 502, Hines Creek
Phone 83
30. — Кентуан 10
6 липня — Ройс 10
13. — Ґренд Прері 10 (празник); Рейкрафт 1 попол.

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
30. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
6. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10; Новий Київ год. 7 веч.
13. — Ту Гилс год. 10 архиєрейська Св. Божа (празник)

Катехизація дітей: Плейн Лейк 31 липня — 5 серпня, год. 9 — 4 попол.; Ту Гилс 7 — 12 серпня, год. 9 — 4 попол.; Новий Київ 14 — 19 серпня, год. 9 — 4 попол.

о. Б. Лозинський
P.O. Box 215, Holden
Phone 104
30. — Голден-місто
2 серпня — Коперник
6. — Голден-фарми
13. — Коперник
Всюди: 9.30 Утр. або Всен.; 10.30 Служба Божа.

о. Є. Мельничук
P.O. Box 215, Boyle, Alta
30. — Бойл год. 9 рано; Крегенд год. 11 рано

о. П. Петришин
P.O. Box 391, Athabasca
Ph. 675-2593
30. — Атабаска
6 серпня — Росінтон
13. — Атабаска

Від 31 липня до 5 серпня наука дітей у Росінтон

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Viina
Ph. 636-3543
30. — Спедден
6. серпня — Вильна
13. — Стрій

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
30. — Ренфурд 10.30 рано храм
6 серпня — Левой 10 рано
19. — Ренфурд 10 рано

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
30. — Дервент (10.30) закінчення катехизації.
6 серпня — Дервент (10.30)
13. — Дервент (8.30); Блк Пойнт (10.30)

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. Б. Лисак ЧСВВ
1213 Falls St., Nelson, B.C.
Ph. 352-3623
30. — Нелсон 9.30

о. І. Макух
1112 Caledonia Ave.
Victoria, B.C., Ph. 384-6006
30. — Касіді год. 10 рано. Того ж дня зустріч українців усіх трьох парафій у п-ва Шпаковських у Касіді.

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
30. — Норт Бетлфорд
6 серпня — Радісон
13. — Норт Бетлфорд

о. М. Будз
P.O. Box 298, Vonda
Phone 47
30. — Смате 10 г.

о. П. Гардибала
P.O. Box 388, Wadena
Ph. 338-2368
30. — Ровз Велі год. 9; Бобулиці год. 11; Вадіна год. 7 веч.

о. С. Гарванко
P.O. Box 103, Krydor., Ph. 40
13. серпня — Кридор і Блейн Лейк

о. А. Музика
P.O. Box 37, Norquay., Ph. 65
30. — Норквей-фарми 10 год.; Вайт Бік 1 год.

о. А. Пакош
751 - 14 St. W., Prince Albert
Ph. 763-3645
30. — Мітт Парк
6 серпня — Самборт
13. — Мітт Парк

о. М. Шевчук
P.O. Box 254, Montmartre
30. — Вакав 8.30 рано; Прудгом (місто) архиєр. Св. Б. 10 рано
6 серпня — Вакав 9 рано; Прудгом 10.30
13. — Вакав 9 рано; Ст. Джуліен 10.30

о. С. Юник ЧСВВ
P.O. Box 1375, Melfort, Sask.
30. — Елов Крік 10.30 (закінчення катехизації)
6 серпня — Мелфорт 10.30 (закінчення катехизації)
13. — Ґронідж 10.30; Мелфорт 7.30

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 3 квітня ц. р. відійшов у вічність наш дорогий батько бл. п. о. Володимир Слабий. Дня 8 квітня тут, в Едмонтоні, відбувся його похорон.

Складаємо щиру подяку Преосвященному Владиці Нілові — ієрархові Едмонтонської епархії за призначення гробу для нашого батька на українському цвинтарі св. Михаїла. За прозід у похороні складаємо подяку Всеся. о. митратові Василеві Лабі — синкелові нашої епархії. Щире спасибі Отцям, що брали участь у похороні: канцлерові о. М. Сопулякові, о. Я. Федуникові, о. В. Чопеєві, о. П. Іванцеві, о. Ю. Ковальському, о. Є. Дмитрукові, о. К. Стангретові, о. Г. Миколову, о. Е. Камінському, о. Р. Ганкевичеві, о. Б. Снігуровичеві та о. В. Тарнавському, що зайнявся похороном у церкві св. Юрія та й виголосив прощальне слово.

Щоб тривалою зробити пам'ять про нашого батька бл. п. о. Володимирові Слабого, ми уфундували для парафіяльної церкви св. Юрія в Едмонтоні чашу.

Складаємо щиру подяку всім, що висловили нам та нашій родині співчуття з приводу несподіваної смерти тата. Тож дякуємо всім, що своєю участю в похороні виявили пошану покійному та молилися за упокій його душі.

Марія і Тарас Слабі

Духовні вправи для жінок

Протягом трьох днів: 25, 26 і 27 серпня в спархіяльній оселі над озером Вобман відбудуться духовні вправи для жінок. Духовні науки виголошує о. митрат Василь Лаба.

Духовні вправи організує відділ ЛУКЖ едмонтонської парафії св. Володимира. Зголошення приймає о. Роман Ганкевич.

Ювілей делфської парафії

З приводу 50-річного ювілею парафії Делф, Алта, в неділю, 6 серпня, Преосвященний Владика Ніл відправить о 10 год. ранку архиєрейську літургію.

Після Богослуження — бенкет.

Сердечно запрошують до участи парафіяни сусідніх парафій та колишніх жителів парафії Делф.

ПАСПОРТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

3-мовний Памфлет КУК з нагоди 100-річчя одержить КОЖНИЙ ХТО ВІЛЛАТИТЬ добровільний даток на Національну Вкладку за рік 1967.

Українською, англійською і французькою мовою разом з численними і дотепер не публікованими фотознимками, це **винятково видання** говорить про **осяги і перспективи** Української Громади в Канаді. Ювілейний памфлет **освідомить** нашу молодь, **запрезентує нас** перед чужинцями на Експо і **опреділить нашу позицію** серед канадійців не-українського походження.

Звертайтеся прямо до **своїх відділів КУК** на місцях, або **пишіть до централі КУК (456 Мейн Ст., Вінніпеґ)** залучивши даток на Національну Вкладку 1967.

КУК приймає датки по $10.00 на кошт другого видання того памфлету, в якого ювілейних примірниках будуть **видруковані прізвища всіх жертводавців**

З НАШОГО ЖИТТЯ В КАНАДІ

ВІД ВЛАСНИХ ДОПИСУВАЧІВ

Едмонтон, Алберта

25-РІЧЧЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА С. І К. ПАТАНІВ

Дня 3 червня ц. р. п-во Семен і Катерина Патан пережили незабутню та милу несподіванку. Їхні діти подбали про те, щоб святочно відзначити 25-річчя вінчання дорогих батьків. З того приводу в парафіяльній церкві св. Юрія Побідоносця в Едмонтоні парох о. В. Тарнавський відслужив благодарний Молебень, на якому були приявні не лише ювіляти та їхні діти, але й запрошені гості. По Молебні відбулось в залі св. Володимира на Калдер святочне прийняття. Господарем прийняття був п. В. Луців. Дружбу Богдана Мисака, що згинув в У.П.А., заступив п. Я. Лотоцький, а дружку Степанію Леснак заступала п-і М. Щерба. Заля парафії св. Володимира була вщерть виповнена гістьми, що прийшли привітати достойних ювілятів та побажати їм всего добра в майбутньому.

п-во Семен і Катерина Патан

П. Семен Патан народився в родині Івана й Мотрі з роду Артимюк Патанів в селі Завиче, пов. Радехів. П-і Катерина Патан народилася в родині Петра й Анни з роду Мисак Малиновських у селі Станин, як там називали "на Мельниках". Читальня Просвіти в Завичу була свідком активної праці молодого Семена. За працю для народу довелось п. Патанові відбути і тюрму в Золочеві від 1937—1939 років і тільки друга світова війна звільнила його з вязниці.

30 травня 1942 р. Семен Патан одружився з Катериною Малиновською в парафіяльній церкві у Станині. Обряд вінчання довершив тодішній парох молодої Всч. о. Василь Давидович. У Станині народилася п-ву Патанам дочка Оксана. Та не довелось батькам тішитися своєю донею. Хуртовина другої світової війни, що на місце брунатного окупанти вела на західні українські землі вже вдруге червону армію, розлучила п-во Патанів з Оксаною, що лишилася в опіці своєї бабуні. Можливо, що й Божа воля така була, бо хто був би доглядав стареньку немічну бабуню, що в обставинах совєтської політики на українських землях була полишена без всякої помочі. Чотирнадцятьлітня Оксана і похоронила свою бабусю Анну з роду Мисак, що, догаряючи у внучки на колінах і життя своє скінчила.

1944 року п-во Семен і Катерина Патани опинилися в Німеччині. Там застала їх капітуляція Третього Райху, там в Новому Ульмі прожили вони аж до виїзду в Канаду. В Німеччині народився п-ву Патанам син Юрій, з ним вони і переїхали 1948 року до вуйка п. Петра Артимюка на Оновей в Алберті, а в кілька місяців опісля переселилися до Едмонтону, де й проживають посьогодні. 1950 р. народився П-ву Патанам ще один син Мирослав, а в три роки друга доня Маруся.

Коли оснувалася в Едмонтоні за благословенням Преосвященного Владики Ніла парафія св. Юрія Побідоносця, п-во Семен і Катерина Патан включилися в членство цієї парафії і активно працюють в ній посьогодні. П. Семен є членом Л.В.У., а п-і Катерина членкинею О.Ж.Л.В.У. Діти п-ва Патанів є активними членами молодечої організації С.У.М. Син Юрко, обдарований окремим таланом, визначився на терені організації С.У.М. як високої якості культурний танцюрист. Здавалось би, що п-ву Патанам нічого не бракувало, щоб почуватися щасливими. Та так не було. Їхні серця тужили за дочкою Оксаною, що, розлучившись в воєнну хуртовину з батьками, проживала в рідному Станині. Щасливі батьки діждалися радісної днини 22 квітня 1966 р. коли то їхня Оксана приїхала з Совєтського Союзу в Канаду. Сталось це заходами Червоного Хреста, що через нього п-во Патани робили старання спровадити свою дочку. І ось четверо дітей, щоб виявити любов і пошану до батьків, спросити гостей на день 3 червня, щоб Молебном у церкві та родинною гостиною вшанувати дорогих батьків. Щастю п-ва Патанів не було границь. Вони тішилися своїми дітьми, тішилися гістьми, тішилися несподіванкою, якої у своє 25-річчя діждалися.

В часі гостини п. В. Луців накреслив життєвий шлях ювілятів та від усіх приявних бажав їм не тільки щасливого подружого життя, але й потіхи з дітей. о. В. Тарнавський вітав ювілятів від парафії св. Юрія, підкреслюючи значення родини для нас українців поселених поза рідними землями. Дружній привіт ювілятам зложив односельчанин п. О. Кондратюк, згадуючи окремо те, що ювілят та своєму тілі носить близни від німецьких куль, що 1942 р. малощо не відібрали п. Семенові життя. Ювілятів привітали теж п-во Паламарчуки, п. В. Шостак та п-во Ващишини з Ріджайни. На ювілейну гостину привіти прислали Управи Л.В.У. та О.Ж.Л.В.У. Діти подарували своїм батькам на пам'ятку 25-річчя шлюбу в гарних різьблених рамах образ "В'їзду Богдана Хмельницького до Києва", а від гостей ювіляти одержали столове накриття.

По молитві, що нею закінчилась ювілейна вечерня гості підходили до ювілятів та вітали їх з їхнім ювілеєм. Пізно в ніч серед співу пісень та товариської забави продовжувалась ця щирою сердечністю навіяна гостина, а п-во Патани шукали нагоди, щоб з кожним приявним говорити та дякувати за милу несподіванку. З приводу цієї гостини діти ювілятів зложили 15 дол. на фонд "Українських Вістей".

За пожертву щиро дякуємо, а п-ву Патанам бажаємо ще много милих літ прожити.

Росінгтон, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ІВАНА ГОБЛЯКА

В п'ятницю над ранком, дня 24 лютого 1967 р., рознеслася сумна вістка, що в шпиталі у Вестлок упокоївся в Бозі на 79 році життя Іван Гобляк. Покійний народився в серпні 1887 р. в с. Балниці, пов. Ліско на Лемківщині. Будучи юнаком, доброго здоров'я та сильної будови, а наслухавшись від знайомих про еміґрацію в далекі заморські країни й маючи заледве 17 літ, вибирається на працю до Америки і там через 3 роки працює по фабриках у різних місцевостях. Повернувшись в рідні сторони, маючи 21 літ, при поборовій комісії був призначений за здібного до австрійського війська, та через 2 роки навчався муштри при уланах. В 1911 р. одружився з Марією з р. Соковач, а щоб дати краще забезпечення своїй родині, вдруге виїжджає на заророки тяжко працює в копальнях залізної руди.

Саме тоді почали надлітати з Европи тривожні вістки про світову воєнну хуртовину і тому покійний постановив чимскоріше повернутися до своєї рідні. В 1914 році вибухає світова війна а бл. п. Іван, як військовик бере чинну службу в призначеному полку уланів на італійському фронті. В 1918 році попадає в італійський полон і через півтора року перебуває в неволі аж до кінцевого замирення між воюючими сторонами. Будучи глибокої віри,

бл. п. Іван Гобляк

при Божій помочі щасливо перебув всі страхіття жорстокої війни і нелюдської неволі. Вкінці повертається в рідні сторони із молодечим запалом забирається до відбудови господарства ушкодженого воєнними діями та знищеного блискавкою в часі бурі.

Бачачи великі труднощі до поборення в господарстві, щоб їм бодай частинно зарадити, постановив виїхати на заробітки до Канади. В 1925 році часово залишає свою рідню на рідних землях, сам приїжджає до Канади і тут працював переважно при будовах залізниць в західних сторонах. За тяжко запрацьовані й заощаджені гроші ок. 12 соток дол. покійний закупив фарму в околицях Росінгтон, на котрій була побудована невеличка хатина і декілька вироблених акрів поля. В 1933 р. спроваджує дружину з 3-ма дітьми: Василем, Марією і Степаном, а відтак уже пізніше покійний докупив ще 2 фармі.

В своєму життю відзначався великою працьовитістю й ощадністю, держався вірно своєї рідної Церкви, був жертвенний на церковні і суспільні цілі, належав до початкового параф. комітету, був заст. голови та касиєром будівельного комітету при церкві св. Архистр. Михаїла в Росінгтон, що лежить поміж Вестлок а Баргед.

На старості літ, коли його сили вже почали маліти, в 1957 р. закупив для себе і дружини дім у Вестлок а на фармах залишився його наймолодший син Степан. Великого горя зазнав покійний тоді, коли довідався що його найстарший син Андрій загинув у часі цілковитого, жорстокого знищення села Балниці і сусідних колись так гарних місцевостей Лемківщини, вже по другій світовій війні в рр. 1946 і 1947 в часі насильного — нелюдського т. зв. переселення новим польським урядом.

Його син Василь брав участь в другій світовій війні в канадській армії, одружений з Марією Більо працює на власних фармах в околицях Росінгтон, — а донька Марія замужна за Ол. Танцовним проживає на фармах коло Баргед. З цих подруж є 7 внуків і кілька правнуків в Тернопільщині. Крім ближчої рідні, ще оплакують покійного 2 брати: Василь із ріднею в Ню Вестмінстер, Бр. К.,' і Ілько з ріднею в околицях Шов Крік, Алта, та швагер п. Кухта в Америці. Похоронні відправи розпочалися 26 лютого в неділю вечером о год. 8 парастасом в похоронному заведенні в Вестлок, а відтак у понеділок 27 лютого заупокійною св. Літургією і похороном у римо-католицькій церкві в Вестлок. Богослуження відслужив і покійного попрощав доїжджаючий душпастир з Атабаски а по-англійськи мав слово монс. о. Роней. Похоронено його на римо-катол. цвинтарі у Вестлок а по похороні відбувся обід для всіх учасників в залі під церквою. Рідня покійного щиро дякує всім учасникам за участь в похороні і на пресфонд "УВ" пересилає $15.00. За пожертву щиро дякуємо а бл. п. Івана нехай Господь прийме до своїх хоромів.

—o—

Іван Німчук, Лемонт

СПОМИН ПІОНЕРА

З ДЖУРИНА ДО КАНАДИ

Нас чотирьох вибралося шукати гомстедів. Дійшли ми до густого ліса, заваленого ще різними ломами, зарослого молодими деревами та високою травою. Але вертатися не було куди, ми мусіли йти дальше, щоб підшукати відповідний гомстед. Зачинаємо помалу спинатися по цих ломах, сподіючися, що може їх небагато і скоро скінчаться, а там дальше може буде дещо легше йти. З тою надією пхаємося щораз то дальше й дальше, а все глибше в "ломи", тобто повалені дерева. Ми таки добре помучилися, хоч знаємо, що ми далеко не зайшли ще. Дійшло до того, що ми стали думати, чи не краще було б нам цю виправу залишити та й вертатися додому. Але, як ми собі передумали, кілько ми вже намучилися та й скільки ми вже перейшли, то нам відійшла зовсім охота вертатися назад і мучитися на тій самій тяжкій та непривітній дорозі, яка вже була поза нами. Не було іншої ради, треба було йти дальше вперед. Й ми пішли, а все десь там в кутку жевріла надія, що ось-ось оті ломи та й ті густі корчі, переплетені густою й високою травою ,скінчаться, і ми вийдемо на якусь поляну, або бодай в ліс, де не буде ломів. Але нічого подібного не було видно. Ми пнемося по тих повалених деревах, драпаємося з одного на друге неначе по драбинах, нераз падемо на землю, якщо якесь слабше дерево нас не витримало й зломалося, або, як комусь з нас посовгнулася нога. Одним словом мали ми таку ґімнастику, якої вже давно, або може й ніколи в житті не мали. Тут були чотири різні способи ходу по тих деревах. Котре дерево впало так, що не досягло до землі, бо оперлося о друге дерево, тут треба було лізти, а нераз дуже тяжко просуватися попід спід. В іншому місці, де дерево було заблизько землі й годі було попід ним перелізти, а переступити зависоко, бо було загрубе, треба було драпатися на друге дерево, що було близько нього й було трохи тонше, а щойно тоді перелазити через те грубе дерево. В іншому місці, де лежало дерево не дуже грубе й не дуже високо, ми його переступали як старокрайовий перелаз. А якийсь час ми вийшли з цього густого ліса на якесь доволі довгеньке та не дуже широке, покрите ледом вкінці стрічалося цілу купу дерев, повалених одні на других, тоді треба лізти по них і поміж них, як по драбині, аж голова крутилася. Але якось врешті ця наша недоля стала поволі зменшуватися. Перед нами почало ставати видніше, а за

В КОЛИШНЬОМУ ЛІСІ В АЛБЕРТІ

озерце. Якраз у цьому місці кінчалася Котилякова фарма, а в ріг до неї припирала з другого боку лінії ціла секція дарованої землі, себто гомстеди. На цю то секцію запровадив я своїх односельчан, які мали вибрати собі котрийсь із чотирьох кводрів. Як ми походили по тих фармах то в один бік, то в другий та оглянули положення фарми і якість землі, а при тому побачили, який тут грубий і густий ліс, а до того чимало здоровезного каміння, то моїм односельчанам відразу відпала охота на ці гомстеди. Сказали відразу, що вже й дальше не хочуть іти шукати нових фармів, бо там певно ще більші ліси, а нічого кращого немає. Щоб себе в цьому ще краще упевнити, один з нашого товариства Кирило видрапався на одну грубезну, а притім дуже високу смереку, яка росла недалеко від того місця, де ми задержалися і була на другому боці від нас, за лінією, на фармі, яку пізніше взяв був Федько Попик і там на ній мешкав. Цей згаданий Попик став пізніше моїм швагром, бо оженився з моєю найстаршою сестрою, яка разом зі мною їхала до Канади, маючи тоді всього п'ять років. Отже, як цей наш Кирило висадився на сам вершок цеї високої смереки, то певно він міг бачити досить далеко на всі боки й докладно оглянути всю околицю. Але він не бачив нічого іншого, як лише чорні ліси, куди оком глянув. Він зліз на долину й сказав, що нам немає чого дальше по тих лісах лазити, бо в таких лісах не можна буде собі дати ради. На цьому закінчилося наразі наше шукання фармів і ми, по тяжких трудах і муках, вернулися додому з нічим. Але, як ми верталися і куди верталися, зараз я розкажу. Але ще передтим хочу ще дещо сказати про ці фарми, котрі ми оглядали.

Хоч мої краяни мали страх перед цими великими лісами, ця земля не залишилася стояти пусткою. В короткому часі після нашої виправи прийшли такі поселенці, що ці фарми забрали, та й ще якось так дивно склалися обставини, що якраз з тої землі, по якій ми ходили та мучилися, одна фарма дісталася сестрінці моїх краянів, друга моєму рідному вуйкові, а третя за дорогою таки моєму рідному швагрові. А решта фармів на північ та північний схід, які були вкриті непроходимими лісами аж до ріки Саскачеван, де ріка нагло звертається на схід, дісталися також в руки наших поселенців. Вони ліси винищили й господарять, і то навіть не зле, бо подекуди в тих лісах була навіть дуже добра земля. Мої краяни побоялися густого ліса, а інші поселенці, завзяті й відважні, забрали ці землі й не вийшли на тому зле, хоч, інша річ, мусіли тяжко напрацюватися. Але без праці ніхто в Канаді до нічого не дійшов...

Як мій краян спустився з тої високої смереки на землю ми мали вертатися додому, бо на дворі вже починало вечоріти й заходила небезпека, що, як стемніє, то можемо таки добре в тому лісі заблудити. Та мені ніяк не хотілося вертатися тою самою дорогою, що ми йшли сюди, бо це була б зовсім немудра робота. А до того, як я ще подивився на свої штани, які вони через те лаження по ломах були знищені, то мені зовсім відпала охота знову дертися по тих деревах. Мої штани могли називатися штанами вгорі, де до них були причеплені шлийки. Обидві штанки були в долині так немилосерно подерті, що звисали з мене довгими пасами на всі боки, а на самій долині то таки й бракувало доброго кавалка штанів. Тому я хотів за всяку ціну занехати нашу дорогу через ломи, а шукати якогось іншого проходу, хочби навіть і багато дальше, бо я боявся, що рештки моїх штанів ніяк не видержуть того драпання по ломах, хіба що схочу вернутися додому зовсім без штанів. Інша річ, що я собі сам трохи завинив з тими штанами. Як ми виходили в дорогу, то я міг собі взяти якісь інші, сильніші штани, які звичайно вживаємо до праці ("овералс" або "обергози"), то ці були так скоро не знищилися, але цього не зробив, бо думав собі, що мені прийдеться десь переходити поміж фармами, то стрінувся або коло фармів або десь в дорозі з якимись людьми, тож випадало бути якось трохи святочніше зодягненим. Інша річ, що в тому часі ніхто з наших людей не носив ще ніякої нагортки, бо не було за що купити, але на штани то вже кожний якось стягнувся. Я теж не мав нічого величного, а штани купив в Едмонтоні приношені вже ("секенд генд"). Вони служили мені досить добре десь в неділю піти поміж людей і навіть не зле виглядали, але до цього густого ліса вони таки ніяк не надавалися. Тому то вони й так скоренько пішли в лахміття. Але й мої товариші теж не виглядали багато краще, вони може навіть були ще гірше пообдирані, як я. Й вони теж не мали охоти додирати до решти свого одягу. А тут треба було якось дістатися до дому нашого Михайла Боднара. Отже ми таки рішилися залишити нашу попередню дорогу. Якось нам прийшла на голову спасенна гадка. Ми знали, що ми є десь недалеко ріки Саскачевану, яка в тому місці плила на північ, а від нас була на захід. Тому ми задумали податися на захід й дібратися до ріки, а відтак рікою по леді дістатися додому. Так ми і зробили. Ліс, яким нам прийшлося переходити, був дуже густий. Дерева були прості й дуже високі. Але, на наше щастя, дерева не були дуже грубі й зовсім тут не було ломів. Хоч дорога не була надто легка, але була много легша як попередня, поміж грубими деревами, ломами, корчами й грубою травою. Ми йшли значно скорше, як передтим, але заки добилися до хати Боднара, вже була ніч.

Похорон бл. п. Теофана Левицького у Спедден, Алберта

В суботу, першого квітня ц.р., в Загальному шпиталі у Едмонтоні відійшов у вічність Теофан Левицький, проживши 73 роки і вісім місяців.

Покійний прийшов на світ в селі Яструбичах, повіт Сокаль, Західна Україна. До Канади приїхав на весні 1910 р., до брата Дмитра, що прибув скорше пару років і працював в копальні вугілля в Ґілкрест.

Сестра Ксеня приїхала до Канади найскорше і працювала в Едмонтоні, невдовзі приїхав її наречений односельчанин і як вони побралися то виїхали до Спедден на фарми будувати власне господарство. До них дещо пізніше приїхав у відвідини брат Дмитро і знайшовши собі відповідну дівчину оженився і також став господарити. Лишився тільки Теофан самітній, працюючи в копальнях вугілля.

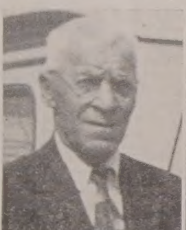

бл. п. Теофан Левицький

Сестра і брат дуже клопоталися ним, бо тоді в копальнях були дуже часті випадки смерти. То ж старалися закликати на фарми. Не маючи змоги відмовитися сестрі і братовій просьбі він остаточно навідався і тут сталася несподівана подія. В його краянів, Ф. Філевичів, з села Воглева, була красуня на ім'я Анна, досить ще молода, але невіддана. І тут не було чого відтягати бо до неї вже інші залицялися а втратити добру дівчину в Канаді, в той час означало не бути одруженим. Після нарад з сестрою і братом п. Теофан заслав старостів і в 1923, Зелені свята вони поженилися.

Щоб ще троха підробитися і купити фарму, бо там гомстедів в той час вже не було, молоде подружжя поїхало шукати праці. Заробивши троха ще грошей купили в сусіда фарму і дружина лишилася на фармі а п. Теофан ще раз вернувся до копалень. Повернув аж десь 1928 р. на фарму. Поправді говоривши покійний не дуже любив працю на фармі, його кортіло до "бизнесу" але не міг лишати фарми поки діти не підросли.

Молоде подружжя Бог поблагословив трьома дочками і одним сином. Найстарша Марина померла на шостому році життя, а другі живуть, вже одружені. Ольга віддалася за сусідного хлопця Николу Яцишина, Стефанія за Івана Полівчука, живе в Едмонтоні, а Олександер оженився з Єлою Король і господарить на батьковій фармі. І покійний якраз вже був дочекався того часу, що міг взятися до кращого заняття.

Спершу купив був крамницю мішаних товарів, опісля відкупив пул-рум (білярдове заведення) а відтак хату в Едмонтоні, з кількома кімнатами до винайму. Але йому вже тепер не було під силу ні до фармування ні до бізнесу, почав слабувати на серце і це довело до передчасної смерти.

Тлінні останки перевезено до Спедден. П'ятого квітня в католицькій парафіяльній й церкві о. К. Станґрет у вечері відправив панахиду, а другого дня о десятій рано прибув з Едмонтону о. протопресвітер Я. Федуник і оба священики відправили св. Літургію. О. К. Стенґрет дав гарну проповідь на тему позагробового життя, а о. Федуник говорив на тему "доброго християнина". Після св. Літургії слідував похорон на парафіяльнім цвинтарі в Спедден. По похороні був поминальний обід на який родина запросила усіх учасників похорону.

На могилу зложили вінки: спільний вінок від дружини Анни, дочок і синів та внуків; від всеї родини оставшої по братові Дмитрові; від всеї родини оставшої по сестрі Ксені; від всеї родини дружини покійного, Анни; братанич Стефан Левицький і його дружина зложили вінок з живих цвітів (мешкають в Торонті, Онт.).Настя Овсяник і її муж замешкалі в Гемилтоні, зложили вінок від себе. А монахиня Агафія, сестрінка приїхала з Вінніпеґу, Ман., в останнє попрощати п. братанича.

Покійний полишив в смутку дружину Анну, дві дочки; Ольгу і Стефанію, сина Олександра та девятеро внучат.

З нагоди похорону дружина покійного Анна передала 10.00 дол. на "Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ БЛ. П. ТЕОФАНА

По утраті мого незабутнього мужа і батька наших дітей, ми цілою родиною, дуже вдячні отцям, за їх труд і молитви. Сестрінці Агафії желаємо прожити много літ. Рівно ж красно дякуємо всім учасникам похорону, що були такі добрі і прийшли віддати послідну прислугу покійному та зложили свої вінки на його могилу.

Дружина Анна, дочки Ольга, Стефанія, син Олександер і внучата).

Якщо маєте що друкувати, зверніться до друкарні "Українських вістей", яка виконає Ваше замовлення СОЛІДНО та СКОРО і по приступній ціні. Зайдіть до нашої друкарні при 10967 - 97 вул., Едмонтон, або зателефонуйте на число 422-5708.

Приємно проведете час та покріпитеся смачними стравами в модерному й гарно урядженому
РЕСТОРАНІ І ДАЙНИНГ ЛАВНДЖ
КАРПАТІЯ
10266 - 97 Стріт. Едмонтон, Алта. Тел. 424-1213
Поручає своїм Шановним Гостям великий вибір канадських та европейських страв та різнородних напитків. Винаймаємо наш ресторан на весілля, ювілейні прийняття та інші гостини.
УПРАВА РЕСТОРАНУ "КАРПАТІЯ"

АСЕКУРУЄМО
Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.
10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

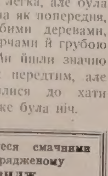

Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

СТОРІНКА САСКАЧЕВАНУ

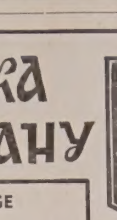

SASKATCHEWAN PAGE

Редагує: Анна Марія Баран
1306 - 20th St. W., Saskatoon, Sask.
РІК 2. Телефон: 242-6364 Ч. 30

З ЄПИСКОПСЬКОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

6-го серпня Преосвященний Кир Михаїл Руснак відправить Архиєрейську Службу Божу для словаків східного обряду у Кенестоні. Початок о год. 10.30 рано.

13-го серпня год. 10-ій рано Преосвященний Кир Андрей відправить Архиєрейську Службу Божу в новозбудованій церкві у Гадсон Бей, де й рівночасно відбудеться посвячення та заложення хрестів на банях.

19-го серпня з нагоди празника Преображення ГНІ Архиєрейські відвідани в Ковалиці. Початок Архиєрейської Служби Божої о год. 10-ій рано.

20-го серпня год. 10 рано Архиєрейська Служба Божа в Кемсек.

20 серпня год. 4 попол. Архиєрейський Молебень і візитація парафії Ярослав.

27-го серпня год. 10 рано Архиєрейська Служба Божа та вмурування в новій церкві пропам'ятної таблиці з нагоди 100-річчя Канади у Мус Джо.

28-го серпня год. 10 рано Архиєрейська Служба Божа з нагоди празника Успення М. Б. у Бівердейль.

З ЖИТТЯ НАШИХ ПАРАФІЙ

ГРЕНФЕЛЛ, САСК.

Архиєрейська візитація і Служба Божа:

Парафія св. Верх. Ап. Петра і Павла в Гренфелл, це одна із старших парафій в епархії. Побудована парафільна церква в 1923 р. зближається до відзначувань свого золотого ювілею. При церкві є входова брама благословлена Преосв. Ладикою в 1933 р. Цю браму прикрашено привітальними написами та прапорцями на день 21 травня ц.р., що був днем архиєрейських відвідин парафії та днем ювілейних святкувань сторіччя Канади.

Привітання і Архиєрейська Служба Божа

Вірні парафії Гренфелл і околиць привітали Преосв. Кир Андрея при вдекорованій брамі в годині 10 ранку. До брами вони вийшли процесійним походом. За прийнятим звичаєм перші вітали Владику діти гарно проказавши привітальні вірші а тоді підійшли з традиційним привітом старші, представники громади і в кінці вже при дверях верхи вітав Владику парох Всеч. о. М. Шевчук.

До Служби Божої з Преосв. Владикою сослужив о. парох, а семінарист другого року філософії п. Л. Романів, з парафії Момарт, був допоміжним в прислужуванні Владиці. В часі Служби Божої гарно співав місцевий парафіяльний хор, під орудою учителя п. Івана Паньо. Приємно було бачити, що до хору включилися молоді студенти Колеґії св. Йосифа в Йорктоні.

До вірних, які по береги виповнили церкву, в часі Служби Божої проповідував Владика, після привітань та короткого слова о. пароха. Це водночас було і прощальним словом з огляду на зміну місця душпастирської праці.

Після закінчення богослуження Преосв. Кир Андрей провів таки в церкві зі шкільними дітьми катехизацію-поговірку про основи віри.

Ювілейний бенкет

Підчас того як Владика переводив катехизацію з дітьми, всі парафіяни та гості перейшли до залі канад. леґіонерів в місті. Заняви місця за бенкетовими столами, поруч громадян інших національностей, що вже ждали в залі, всі спільно за прийнятим звичаєм привітали прихід Преосв. Кир Андрея.

Бенкет, як проект святкувань сторіччя Канади підготовили членкині парафії. Крім старанно поданого, смачного, дійсно празничного обіду, з включенням величавого ювілейного "кейку", ювілейний бенкет, включав добре підготовану мистецьку програму під проводом п. Івана Панья і його двох братів. Під час бенкету було кілька бесід запрошених представників містечка. Останнім у двох мовах українській і англійській промовляв Преосв. Владика.

Того дня парафія Гренфел пережила багато ентузіязму. Пані парафії і організатори програми збирали заслужені ґратуляції. Парафія ніби відродилася. З підготуванням і виступом до цього пам'ятного дня ожила рідна пісня, рідне слово. Я від цілої душі бажав би, щоб при нагоді цьогорічних візитацій нашого Владики по нашім Саскачевані всі наші парафії, як цей мій Гренфел, могли пережити такі гарні і незабутні хвилини обнови. — Подай це нам, милостивий Боже! **омш.**

ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ У ФОМ ЛЕЙКУ

В неділю 25-го червня ц.р. парафіяни церкви Пресвятої Євхаристії у Фом Лейку були свідками завершення їх кількарічної праці. Того дня Преосвященний Кир Андрей при співучасті Високопреподобного о. протоігумена П. Малого, ЧНІ, преподобних отців С. Шавеля та Л. Ратушняка, оба отці ЧНІ, довершив благословення та вмурування наріжного камена та посвячення головного престола в новозбудованій церкві. В тих двох церемоніях взяли участь всі парафіяни з Фом Лейку як також багато вірних з дооколичних парафій.

Українська католицька парафія Пресвятої Євхаристії належить до новіших парафій. Першу Святу Літургію відправлено для українців католиків у Фом Лейку в 1945-му році в хаті Василя Шевчука. В цьому часі було всього сім українських католицьких родин, а сьогодні парафія наруховує 50 родин. В 1949-му році збудовано маленьку церкву на площі, котру подарували панство Петро Стан. Будову нової просторіщої церкви почато в 1964-му році. Вправді будова ще вповні не викінчена, бо є в пляні в найближчому часі поставити дві бані на переді церкви.

В часі бенкету, що відбувся після офіційних церемоній в церкві, Преосвященний Кир Андрей зложив ґратуляції парафіянам за їх успіх та побажав якнайкращих успіхів у дальшій розбудові парафії. Ґратуляції та побажання зложили також: голова парафіяльного заряду п. Петро Олексюк, майор міста п. Н. Федірко, голова комітету Сторіччя Канади п. М. Гудмундсон, посол до саскачеванської леґіслятури п. Б. Ґ. Б'ярнасон та парох церкви Пресвятої Євхаристії преподобний о. М. Щудло, ЧНІ.

КАНОРА, САСК.

Мешканці містечка Канори величаво відзначили ювілейний рік Канади. В цих загальних святкуваннях організовано взяли участь члени української парафії св. ап. Петра і Павла.

В дні 25-го червня о. декан П. Криворучка, парох у Канорі, відслужив Службу Божу в міськім парку з активною участю всіх вірних парафії. Проповідь в часі Служби Божої виголосив о. Шавля, парох латинської католицької парафії св. Йосифа в Канорі.

До міського парку вірні парафії св. Петра і Павла ішли гарним процесійним походом зі своєї церкви вулицями міста. В часі походу співали церковні пісні. В поході організовано взяли участь шкільні діти і лицарі Колюмба.

Процесійний похід був добре зорганізований і виглядав величаво.

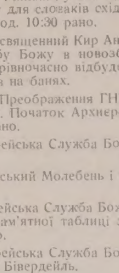

п-і Магдалина Овчарик демонструвала прядення з кужелі в часі 100-річних святкувань

В дні 1-го липня члени парафії св. ап. Петра і Павла, взяли участь в загальній міській параді. Збудовано великий добре вдекорований "флот", на якому жінки в народних одягах пряли, робили масло давнім способом в дерев'яних масничках, дерли пір'я, скубали вовну, а в міжчасі дівчата і хлопці танцювали народні танки. Їм до танку грала одна з жінок на гармоні. Це був дуже рухливий — живий флот. Цей флот виграв чашу "трофей" за свої культурно-мистецьке оформлення.

Учасниками цього флоту були: пані — А. Ладба, Балицка, Сахадзка, Біла; панни — М. Шевчук, В. Попович, М. Соколовська; пани — Д. Лаба, Й. Романів, Д. Соколовський, Г. Волощук.

КЕЛЛЕГЕР, САСК.

Будова нашої церкви в парафії Келеллер, постійно і гарно поступає вперед. Церква мурована з червоної цеґли. Під церквою будується просторну парафіяльну залю. Поруч залі з добрим устаткуванням кухня. Все це з пристосуванням до теперішніх вимог життя і провадження парафії.

Під цю пору саме запроваджується в церкві і бейсменті електричні проводи і потрібні ізоляції.

Це нова церква в самому містечку Келлеґер.

МЕДЖ ЛЕПК

Для нашої оселі св. Михаїла, над озером Медж, у східно-центральному Саскачевані, закуплено новий будинок величини 80 на 24. За допомогою Всечесних і Преподобних отців душпастирів та вірних цієї округи, збудовано потрібні фундаменти і на них встановлено вже згаданий будинок. Будинок приспосолено для таборування дітей і молоді. Вже у найближчому часі туди буде перенесено кухонне устаткування.

Новонабутий будинок є чергоним цінним здобутком оселі. Своєю солідною і гарною будовою звертає на себе увагу відвідувачів оселі, а передовсім ним радіють і цікавляться наші діти.

Впродовж минулих двох тижнів від 2 — 16 липня в оселі відбули літній таборовий вишкіл 35 дівчат. Табором проводили Преп. сестри Служебниці, Всеч. оо.: В. Василишин і о. А. Музика, як теж наших двох студентів теології.

Від 16 — 30 липня табір відкритий для хлопців.

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg.
Saskatoon, Sask.
Phone 242-8656

Наша пластова молодь поїхала до Монтреалю

В неділю 16-го липня вечірнім поїздом із залізничної станції Сі-Ен в Саскатуні саскатунська пластова молодь в числі 34 осіб і дванадцять членів пластової групи з Ріджайни в повному пластовому одностою з пластовими наплечниками на плечах двійками та піснею на устах, вийшла з залізничного подвір'я до своїх вагонів і від'їхала до Монтреалю.

Наша пластова молодь буде перебувати в приміщеннях парафії св. Михаїла в Монтреалі аж до суботи. В тому часі огляне Експо і місто Монтреаль, а у суботу 22-го липня зголиться в таборі Батурин.

Поворот наших пластових груп заплановний на 2-го серпня год. 7.30 рано на туж саму станцію Сі-Ен в Саскатуні.

Присяга і приготування

В неділю 9-го липня, о годині 3-тій пополудні, всі старші пластунки і пластуни, юнаки і юнаки в пластових одностроях зійшлися коло катедри св. Юрія і звідти автами виїхали до нашої оселі. На оселю приїхали теж родичі та опікуни і прихильники нашого пласту. Того дня за прийнятим пластовим звичаєм наші юначки і юнаки склали свою першу присягу. Ними були: Марія Коваль, Даруся Жуковська, Орися Оліпинська, Маріянна Метанчук, Оля Стахів, Тереса Козак, Богдан Жеребецький, Роман Сиванюк, Богдан Баран, Стефан Вербіцкі, Богдан Овчар, Павло Коваль, Володимир Купраш, Юрко Роздільський.

Після присяги відбулася пластова ватра, в часі якої молодь і старші в дуже сердечному настрої проспівали багато пісень. В часі ватри подано перекуску.

Підготовчий табір

Підготовчий табір для старшого пластунства і юнацтва відбувся в Українській оселі від 10-го до 12-го липня. Цілою цих коротких таборів було підготовити молодь до таборування в "Батурині" під час Міжкрайової Пластової Зустрічі. Молодь відбула потрібні вправи гарно, розмаловала свої шатра, мала ряд виховних гутірок і вкінці провела сама впродовж трьох днів куховарство.

Табори закінчилися спільною прощальною ватрою.

Сходини членів Пластприяту

Відбулися в четвер 13-го липня о год. 8 веч. в клюбовій кімнаті парафіяльного дому катедри св. Юрія. У сходинах взяло участь поверх 40 осіб. В більшості то були родичі пластунів, що зголосили свій виїзд на Зустріч у Батурині. Приявні обговорили подрібно справи зв'язані з виїздом, полагодили потрібні формальности і наприкінці прощали Всеч. о. В. Івашка на його хоч недовгу, але далеку й дуже відповідальну дорогу.

Нещасливі випадки, чи прямо злочинність?

Часто, може навіть зачасто чуємо повідомлення про нещасливі випадки покалічення чи навіть жахливої смерти. Безперечно, буває багато нещасливих випадків, що їх важко було передбачити чи запобігти, та зате великий відсоток їх. — це прямо злочинність. Скільки ж то малих дітей подусилися в холодільниках, що їх викинено на подвір'я? Скільки малих дітей згоріло живцем, самих залишених по домах? Скільки малих дітей потопилося лише тому, що були залишені без відповідної опіки в часі так званих "пікніків"?

До тих всіх невинних жертв "так званих нещасливих випадків" можна додати ще одну жертву чотирнадцятьмісячного хлопчини з містечка Стівен, Саскачеван. В неділю 16-го липня ц.р. вибралося кілька родин до поблізького озера. І хоч біля озера виразно написано, де можна було залишити авта, та була пересторога, щоб не їхати автом біля самого озера та поставити авто так, що воно кожної хвилини могло скотитися у воду. Батьки поїхали ловити рибу, а мама та четверо дітей осталися на березі, (одна мати залишилася дома). Діти бавилися на березі, а по якомусь часі залізли до авта. В середині авта відбувалася дальша забава дітей. Старші крутили керівницею і при тій забаві мабуть котресь з дітей рушило гамулець і в тій хвилині авто покотилося до води. Троє старших дітей ще настільки були притомні, що вискочили в останній хвилині з авта, але найменший з них, чотирнадцятьмісячний хлопчина залишився в авті і лише воздушні баньки, що показувалися на поверхні води, вказували, що там під водою відбувася жахлива трагедія малого хлопчини. І знову можна буде почути в радіо та прочитати в пресі про нещасливий випадок — про смерть невинної дитини. Чи дійсно був це нещасливий випадок? Для сухої статистики так, але чи цьому випадкові можна було запобігти?

Звільнення Д. Дибского остаточне

В "Українських Вістях" з дня 29-го червня ц.р. на "Сторінці Саскачевану" була поміщена стаття про контроверсійне звільнення Д. Дибского з посту інспектора сепаратних шкіл в Саскатуні. Звільнення Д. Дибского було причиною різних коментарів так зі сторони шкільної ради сепаратних шкіл, як також податковців. На зібранні податковців, на якому була порушена справа звільнення Д. Дибского, вийшли на яву деякі справи, що можуть в майбутньому мати некорисний вплив для деяких членів шкільної ради при найближчих виборах до шкільної ради. Засадничо Д. Дибский на цьому звільненню не потерпів, бо дістав пост асистента професора в Саскачеванському університеті в Саскатуні при відділі "Едюкейшен", почавши від 1-го липня ц.р.

На цьому засіданню, на якому звільнено Д. Дибского, призначено на пост інспектора сепаратних шкіл в Саскатуні Володимира Поділюка, що сповнив пост академічного директора при шкільній раді сепаратних шкіл. Між іншим теперішній шкільний інспектор Володимир Поділюк є головою Централі українців католиків Саскачевану.

ДОЛЯ ШКІЛЬНИХ ІНСПЕКТОРІВ В САСКАЧЕВАНІ НЕПЕВНА

Інспектори шкіл, що працюють при місцевих шкільних радах, по останньому звільненню Д. Дибского в Саскатуні, почувають себе не дуже то певними за свою працю.

Ф. Е. Наконечний з Ріджайни, голова Канадської Асоціяції Суперінтендентів та Інспекторів Шкіл, саскачеванського відділу сказав, що інспектори шкіл, які працюють при місцевих шкільних радах, не мають тих прав, що мають учителі та не є певні своєї праці. Ця непевність ще більше збільшилася по останньому звільненню Д. Дибского. Протягом останніх кількох років звільнено шість шкільних інспекторів. На підставі законів, якими руководяться місцеві шкільні ради, звільнення шкільного інспектора може наступити голосованням шкільної ради без попереднього повідомлення інспектора, як також звільнений інспектор не має права жадати переведення слідства в справі його звільнення. Цього літа, сказав Ф. Е. Наконечний, відбудуться спеціяльні наради та дискусії в справі забезпечення прав шкільних інспекторів при місцевих шкільних радах та будуть предложені певні рекомендації в цій справі Відділові Освіти та Саскачеванській Асоціяції Шкільних Рад. Останнє звільнення Д. Дибского може мати великий вплив на вирішення певного забезпечення шкільних інспекторів.

Велика посуха в східному Саскачевані

Від часу, коли стопився сніг у деяких округах на сході Саскачевану, не падав ще дощ. Десятки тисяч акрів засіяних пшеницею не принесуть цього року сподіваного врожаю для наших фармерів, бо хочби впав дощ в найближчому часі то в багатьох місцевостях він вже нічого не поможе. Крім посухи ще інше нещастя навістило околиці Стінен, Стирджес, Канору та інші, бо в перших днях місяця липня мороз наробив багато шкоди в городах та знищив посіви рапсу. Проїжджаючи попри поля аж жалко дивитися на пожовклі лани пшениці, що в тому часі повинні зеленітися чудовою зеленю.

Причина пожару реквізиту танцювального вияснена

В минулому році ми писали про таємничий пожар, що знищив реквізит танцювального ансамблю з Радянської України Вірського в дорозі з Ріджайни до Саскатуну. Попри кілька повідомлень про цей пожар в радіо та пресі справа затихла, а за знищений реквізит Вірський отримав добре відшкодування від забезпеченевої компанії, очевидно канадськими долярами.

Тому кілька днів авторові цеї статті попала часопись, що називається "Вісті з України", які видає товариство культурних зв'язків з українцями закордоном у Києві, з датою квітень 1967-го року. В тій часописі в одній статті остаточно редактори вияснили причину пожару реквізиту танцювальної групи Вірського та вказали на тих, що той пожар вчинили. Ціла стаття повна брудних і неправдивих наклепів на чільних провідників культурного та політичного життя українців у вільному світі, уживаючи при тому таких висловів, на які лише можуть собі позволити радянські писаки. Для вияснення справи пожару реквізиту Вірського подаємо частину тої статті:

"Верхівка ЗЧОУН докладає зараз такою багато зусиль до того, щоб всіляко шкодити справі культурних зв'язків з народом на Україні, бо як пекельного вогню бояться вони кожного правдивого слова про Радянську Україну. Всіляними засобами намагаються вони перегатити дорогу правдивій інформації про життя українського народу, намагаються ізолювати еміґрантів і закрити їм шлях до світла. В сучасних умовинах бандерівцям дедалі важче споруджувати мур для ізоляції еміґрантів. Вони з кожним днем переконуються, що їх заклики, комунікати, звернення і т. ін. не можуть стримати людей в їх прагненнях до правди. Саме тому вони останнім часом вдалися в цій справі до інквізиторських методів. Так, наприклад, будучи не в силі бойкотувати успішні виступи в Канаді і США Українського державного заслуженого ансамблю танцю під керівництвом Павла Вірського, **вони влаштували диверсію: спалили реквізит ансамблю".** (підкреслення автора). Отже тепер ясно, хто спалив реквізит Вірського, ясно як на долоні принайменше для редакторів "Вістей з України".

Вправді в тому обвинуваченні не подано конкретних прізвищ, а лише загально, зате часто можна прочитати в комуністичній пресі про різні злочини, часом навіть макабричні, подають при тому особи та місцевості. Клясичним таким оскарженням була поміщена в журналі "Безбожник" з травня 1940-го року стаття проти о. Гоцького, українського католицького пароха Колоденця біля Жовтанець. (Українські поселенці з Жовтанець в Гленлоні, Алберта, повинні о. Гоцького пам'ятати). В тій статті у вступі було написано про Бога як вигадку капіталістів, церкву та священиків як знаряддя капіталістів для експльоатації робітників та селян, а зокрема про священиків, що допускалися різних злочинів над бідним населенням. Очевидно ті закиди треба було чимось доказати і ось подано слідуючий приклад: "В 1936-му році піп (так написано в оригіналі) Гоцький в селі Колоденці, по церковній відправі, на чолі церковним приходством пішов до хати бідняка Івана Яворського та відрубав голову тому Яворському, а на чолі вирізав хрест". В дальшій писанині автор тої капітальної статті не пише, чи о. Гоцький був арештований за те макабричне вбивство та був суджений судом, лише ще з більшою іддю оскаржував священиків за різні злочини, яких ніколи не було. В тій статті було написано лише те правдиве, що дійсно було село Колоденце, був о. Гоцький та був Іван Яворський (більше в тому селі Іванів Яворських не було). Очевидно по появі тої статті в "Безбожнику" о. Гоцькому, що по приході більшовицької влади в Західній Україні був і далі парохом села Колоденци, грозило арештування та засуд на смерть — та щастям для о. Гоцького було те, що той сам Іван Яворський, якому о. Гоцький мав відрубати голову ще в 1936-му році — був якраз вибраний головою сільської ради в Колоденці при кінці 1939-го року. І коли о. Гоцький старався в повітовому комуністичному управлінні про те, щоби помістити спростовання з справі того вбивства, йому відповіли: "раз написано, що попчика відрубав голову — так відрубав і сиди тихо". І дійсно для о. Гоцького нічого іншого не лишилося крім мовчанки. Бо всякі намагання доказати, що "Безбожник" написав неправду, могли скінчитися арештованням о. Гоцького, але не за відрубання голови, а за контрреволюцію, значить, що о. Гоцький мав відвагу закинути комуністичній пресі, що вона лише неправду.

А Іван Яворський? Він часто дивувався, як то можливо, що вже стільки років він живе з "відрубаною головою". Нічого дивного, шановні читачі, в "найбільш демократичних" країнах комуністичного світу часом діються такі речі, які для людини вільного світу є зовсім незрозумілі.

Т. Б-н

Восьма копальня поташу в Саскачевані

Прем'єр Саскачевану Р. Тетчер проголосив, що в найближчому часі компанія "Сілвіте оф Канада" приступить до розбудови восьмої поташової копальні коштом сімдесяти мільйонів долярів. При розбудові тої копальні знайдуть працю шістьсот робітників, а при добуванні поташу найдуть сталу працю чотириста робітників. Копальня находиться в місцевості десять миль на північ від Мусомін та на полудне від Естергейзі. Річна продукція поташу в тій новій копальні буде виносити річно один мільйон тон.

Загальні інвестиції разом з останньою в розбудові поташових копалень в Саскачевані виносять круглу суму сімсот мільйонів долярів.

Провінція Саскачеван в найближчій будучині зі своїми природніми, дотепер невикористаними вповні багатствами може висунутися на перше місце в Канаді.

Розбудова Саскатуну

Вартість будови нових будинків в Саскатуні осягнула при кінці червня ц.р. рекордову суму, бо аж тридцять мільйонів долярів. В минулому році в тому самому часі вартість нових будівель виносила всього мільнавцять мільйонів долярів. З кожним роком Саскатун прибирає характер великого міста. Населення Саскатуну перейшло цифру сто двадцять тисяч.

Треба дощу

Цьогорічний врожай зернових культур в Саскачевані залежатиме від найважнішого чинника — а це дощу. Вправді після найновіших звідомлень Пшеничної Ради в багатьох частинах Саскачевану ріст пшениці заповідається якнайкраще, але в деяких частинах показуються жовті полоси пшениці (спалені від сонця) і якщо в тих частинах не впаде дощ в найближчому часі — справа може бути дуже погана.

Вкрали 1,100 ф. опію

Злодії вкрали в Парижі 500 кілограмів (1,100 фунтів) сирого опію, призначеного для фармацевтичних лябораторій. Вартість опію є $37,000 на дозволінім ринку, однак він може принести більш як мільйон долярів на недозволеним ринку, коли переробити його на 132 фунти чистої героїни. Переробляють нелеґальні лябораторії.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Все для будови

По умиркованій ціні дістанете все в своїм Складі Будівельного Матеріялу

NORWOOD LUMBER COMPANY

Office Ph. 477-3092 — EDMONTON 8201 - 114 Ave. — Yard and Factory Ph. 477-1659

Р. ФІРМАНЮК, властитель

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

ROYALITE

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212

Власник і керівник: Маріян Страшок

БІНҐО

Щочетверга о 8-ій год. вечора в УНДомі, 9620-109 Аве. Одна безплатна гра (нагорода 50 дол.)

БІНҐО

Щопонеділка о 8-ій год. веч. в залі парафії св. Володимира 12726 - 119 вул.
Вступ 1.00 дол. — 3 картки
Джекпот — $50.00.

ЩОП'ЯТНИЦІ

від 11 год. до 6 год. веч.
ПРОДАЖ ВАРЕНИКІВ
у залі під церквою
св. Юрія, 11302 - 95 А вул.

Прем'єр Меннінґ попирає консерватистів

До тижня вийде з друку книжка з-під пера альбертського суспільно-кредитового прем'єра Ернеста Меннінга, в якій — як заповідає відомий журналіст Пітер Нюмен — він відмовиться від суспільного кредиту і висловить свою підтримку консервативній партії. Особи, що стоять близько до Меннінґа кажуть, що цей драматичний крок не є вислідом якогось наглого відкриття, а є закінченням довгого й поважного шукання за ідеологією, яка відповідала б нинішнім часам.

Ті, що читали цю книжку (заки вона вийде з друку) кажуть, що Меннінґ доранжує три важливі зміни на канадській політичній сцені:

¶ Щоб суспільні кредитовці залишили думку, що їх партія стане коли національною (державною) силою.

¶ Щоб вони вступили в федеральну консервативну партію.

¶ Щоб консервативна партія прийняла собі нову філософію і звернулася ідеологічно направо, так щоб державна політика в Канаді вистроїлася у визнаний лівий рух і правий рух.

Меннінґ вірить, що в правому угрупуванні знайдуться всі консервативні, праве крило лібералів, велика більшість суспільних кредитовців і поважна частина людей, що тепер не зв'язані ні з котрою партією.

До противної ґрупи будуть належати "ліберали лівого напрямку і нові демократи".

Найцікавішою частиною книжки Меннінґа є відкинення суспільного кредиту як дійової національної сили, навіть коли він боровся твердо, щоб помогти її справі під час десяти федеральних виборчих кампаній.

По появі статті Нюмена прем. Меннінґ заперечив декотрі місця.

УКРАЇНСЬКІ ПРИПОВІДКИ

І малий камінець робить синець.

Ангельський голос а чортова натура.

Голосний кіт мишей не ловить.

Не всі розуми в одній голові сидять.

Жінці іще мовчанка ніколи не пошкодила.

Гнів це сліпий дорадник.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

BURTON DENTAL
Laboratories
Certified Dental Mechanics
1½ Bl. North of Woodward's
10279 — 101 Street
EDMONTON ALTA

Wasson Dental Lab.
BARRY BUILDING
10128 — 103 St.,
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

ДЕНТИСТИ

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — Припасовує окуляри

ВЕҐРЕВИЛ І ОКОЛИЦЯ!
щосуботи у Веґревил під адресою:
Legion Hall, Ste. 3, Vegreville
DR. P. A. STARKO
ОКУЛІСТ
Адреса едмонтонського офісу:
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone GA 2-1248

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар, хірург і акушер
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
Res.: 488-7441

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Василь Павлюк
член Королівської Колеґії Хірургів
F.R.C.S.(c)
хірург-спеціяліст
5B, Strathcona Medical Dental Bldg.,
8225 - 105 St., Edmonton
Тел. офісу: 439-4321
дому: 466-5033

Д-р Петро Г. Козяк
EYE SPECIALIST
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ОЧЕЙ
709 Tegler Bldg., Edmonton
Тел.: офісу 422-8815
дому 434-1092

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
728 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.,
EDMONTON, Alta.
Phone Office: 422-2745
Res.: 484-3821

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор
від глухоти, недуг горла, дишниці і кормового проводу
Tonsils, adenoids, сайнисис носа і залози (glands).
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217
225 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave., Edmonton

Дрібні оголошення

MIKE PATRICK
LANDSCAPING AND CONSTRUCTION
Rototilling, Landscaping, Pruning, Lawn Maintaining, Fences & all Concrete Work
11618 - 95A St 474-0598

● ПОШУКУЮ БРАТА

Василя Ткачука, родженого в Бродах, що приїхав до Канади 1926 р. Мав працювати кімнатним малярем. Хто знав би про нього, або він сам хай дасть вістку на адресу:

Anna (Tkachuk) ARTYMKO,
14th Ave., Milliken, Ont.

Подгорний не приїде до Канади

Президент СССР, Ніколай Подгорний, відмовився приїхати до Канади як голова советської делеґації у зв'язку зі 100-літтям Канади і Експо 67 в Монтреалі. Замість нього приїде перший заступник прем'єра Димітрій Полянський, який минулого року їздив по Канаді й цікавився канадською агрикультурою.

Подгорний залишається в Москві у зв'язку з кризою на Середньому Сході.

МЕНОНІТИ ЇДУТЬ З КАНАДИ ДО БОЛІВІЇ

З Пісриверу виїхало кільканадцять менонітських родин до Болівії в Південній Америці, щоб шукати там нового дому. За ними має виїхати коло 60 інших родин, щоб осісти на 22,000 акрах невиправлених земель.

Представник тієї релігійної секти Петерс сказав, що її члени хочуть заховати свої релігійні традиції і спосіб життя, чого в Канаді не можуть. Їх молодь під впливом оточення стає обоятна до віри і звичаїв батьків і пропадає для секти.

Стенфілд кандидує на провідника партії

Роберт Стенфілд, прем'єр Нової Скошії сказав, що він, за порадою свого серця, рішився кандидувати на федерального провідника консервативної партії.

Стенфілд, прем'єр Нової Скошії від 20 років, втішається пошаною в політичних колах Канади і є, мабуть, найсильнішим кандидатом на крайового провідника партії, поруч Діфенбейкера. Конвенція для вибору лідера відбудеться у вересні.

Стенфілд є кандидатом консерватистів східної Канади.

Внук Сталіна осудив матір

Внук Сталіна, 22-літній студент медицини Йосиф Аллилуєв сказав, що життя без особистого щастя могло довести його матір Светлану до такого стану, що вона виїхала до Злучених Держав. Він гостро осудив матір, що втекла з рідного краю, і вину за її втечу зложив на її "несталий характер".

Син Светлани сказав, що він дорослий, незалежний і живе своїм власним щасливим родинним життям, однак його сестра Катерина має тільки 17 років і втратила свою матір.

Йосиф Аллилуєв мав розмову з шефом московського бюра Юнайтед прес, Генрі Шапіро.

RANCH MOTEL, 15 units, Box 233, Clinton, B.C. Phone 459-2214
Motel.—Well-kept units, combination tub and shower bathrooms, individually controlled heat, wall-to-wall carpets, free television. On highway in centre of Clinton close to all facilities.
Room Rates: $6 — $15
Mr. & Mrs. A. Landolt

✧ **Суд в Альжирії** заявився в користь видачі 48-літнього Чомбе конґольському урядові. Чомбе засуджений позаочно на смерть і буде страчений, якщо Альжирія видасть його.

Посилаю —— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 Street, Edmonton, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

(Подати в англійській мові)

СКОРО! СОЛІДНО! ДЕШЕВО!

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ
В УКРАЇНСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА ІНШИХ МОВАХ

Великий вибір запрошеневих карток та різнородних друкарських черенок.

Маємо теж на складі і виготовляємо картки подяки з різних нагод.

За ближчими інформаціями звертайтеся особисто або телефоном на адресу.

UKRAINIAN NEWS
10967 - 97 St. — Ph. 422-5708

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 Street, Edmonton, Alta

Ім'я і
стара адреса: ....

Ім'я і
нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)

Welcome to Klondike Days

Shop at Your Neighborhood Safeway Store

SAFEWAY

З ПАРАДИ "КЛОНДАЙК" В ЕДМОНТОНІ — Одна з оркестр (банд) на головній вулиці Джеспер.
Courtesy Edmonton Journal